

DAIFUKU

正欲

(ab)normal desire

ภาม

(เจ้าปรี๊ด)

อาชาอี เรียว เบียน

อัครเศ ทองบีสไลว์ แปจ

正
欲
(ab)normal desire
ภาม
เวปรัต

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อาซาอิ เรียว เขียน
อิศเรศ ทองปัสโณว แปลา

จากใจสำนักพิมพ์

“กาม(วิ)ปริต” (Ab)normal Desire เป็นนวนิยายที่อาจารย์อาซาอิ เรียว บรรจงเขียนขึ้นและประกาศท้าทาย “ความแตกต่างหลากหลาย” ที่มีในสังคม หยิบยกเรื่องการยอมรับบรรทัดฐานทางเพศมาเป็นแกนเรื่อง อาจารย์ตั้งใจเขียนพล็อตสะสมไว้หลายปี ค่อยๆ ประกอบร่างสำเร็จเป็นผลงานที่ระลึกถึงการเป็นนักเขียนครบสิบปีของตัวเอง ถือเป็นนวนิยายชิ้นเอกที่ผู้เขียนตั้งใจให้เป็นความบันเทิงชิ้นเอก สะท้อนผู้คน สังคมปัจจุบันแบบแปลกแหวกแนว ไม่ซ้ำใคร และยังสนุกถึงขั้นเข้าชิงรางวัลระดับประเทศ Japan Bookseller’s Award 2023 เข้ารอบสิบเล่มสุดท้าย ซึ่งเป็นรางวัลแห่งปีมอบแด่หนังสือที่อ่านสนุก โดนใจมวลชน ใครที่อยากเข้าถึงความเป็นญี่ปุ่นปัจจุบันก็ต้องอ่านเล่มนี้ เป็นอีกเล่มที่พลาดไม่ได้เลยทีเดียว

“กาม(วิ)ปริต” เป็นเรื่องราวของผู้คนชายขอบ ผู้เขียนแตะความหลากหลายในระดับก้าวไปข้างหน้าอีกสองสามก้าว เป็นคนชายขอบของชายขอบอีกที เช่น เด็กประถมต่อต้านค่านิยมหลัก เลิกไปโรงเรียนเพราะต้องการฝึกเป็นยูทูปเบอร์ ตามไอดอลยูทูปเบอร์ดังวัยประถมที่เขาชื่นชอบ ผู้คนที่รู้สึกว่าการสนิยมของตัวเองไม่เข้ากับใครสักคนเลย รู้สึกว่าต้องเก็บงำเป็นความลับอึดอัดใจ หากคนคุยด้วยไม่ได้ นักเขียนเล่าเรื่องราวผ่านมุมมองตัวละครชายขอบที่หลากหลายเกินจินตนาการ แล้วรวบรวมคุณค่าที่แตกต่างเหล่านั้นเข้ามาเชื่อมกับการไขคดีเกี่ยวกับเพศ และเยาวชนที่จำเป็นข่าวใหญ่ตอนต้นเรื่องได้สนิทแนบเนียน อ่านแล้วรู้สึกว่าคุณฉลาดเลิศในการเล่าเรื่องตัวละครหลายตัวได้ชัดเจนทุกตัว โดดเด่นไม่แพ้กัน ปล่อยปริศนานับถอยหลังห้วงเวลาให้ตามหาคำตอบไว้ตลอดทาง สุดท้ายก็ตอบคำถามที่ตั้งไว้ได้หมดจด ไร้ข้อสงสัย จนคนอ่านจะรู้สึกพึงพอใจที่ได้พบทุกจิ๊กซอว์ต่อสมบูรณณ์ที่ปลายทางอย่างที่ได้รับธงตำรับไว้

“กาม(วิ)ปริต” จะโยนคำถามใหญ่ให้เราว่า “ความหลากหลาย” ไม่ใช่คำวิเศษวิโสที่เอามาใช้แก้ไขปัญหาการยอมรับ การบุลลี การดูหมิ่น รวมถึงนำไปสู่การฆ่าตัวตายในสังคมได้นะ ที่เราบอกว่ายอมรับความหลากหลาย เข้าใจคนที่แตกต่างจริงๆ เราอาจเป็นอีกคนที่แค่ทำเป็นเข้าใจตามๆ กันไป แต่จริงๆ แล้วรู้หรือว่า ความหลากหลายที่หลุดจากที่เคยรู้จักเรายอมรับได้จากใจจริงหรือ แล้วใครเป็นคนกำหนดว่า คุณค่าไหนที่ควรยอมรับ ไม่ควรยอมรับ

คำว่า “ยอมรับความแตกต่างหลากหลาย” มันมีความหมายว่าคนที่ยอมรับอยู่สูงกว่าคนที่แตกต่างรีเปล่า คำถามเหล่านี้จะถูกโยนมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดเรื่อง จนคนอ่านรู้สึกว้า “เมื่ออ่านจบ ฉันถูกลบและเพิ่มเติมกลับเป็นคนเดิมไม่ได้แล้ว” ขึ้นในใจอย่างเลี่ยงไม่ได้

การยอมรับหมายถึง การที่ใจเชื่อมถึงกันได้ อยู่จริงๆ ในพื้นที่เดียวกัน ก็เป็นสุขได้ การเชื่อมโยงกับคนได้แม้แต่กับแค่คนเดียว ก็อาจช่วยชีวิตคนคนหนึ่งไว้ได้ การที่เราเข้าใจคนคนหนึ่งแบบที่เขาเป็นได้ ไม่ใช่เรื่องง่าย และถ้าทำได้อาจช่วยชีวิตคนได้จริงๆ อันตรายของการที่ “ทำเป็นยอมรับความแตกต่าง” แต่จริงๆ ไม่ได้ยอมรับ คือสุดท้ายเราจะทำเป็นถอยห่างจากคนคนนั้น แล้วการเชื่อมใจกันก็ไม่ได้เกิดขึ้นจริง นี่เป็นอีกประเด็นที่จะอ่านแล้วจะเข้ามาปะทะเราให้เซไปได้เหมือนกัน

ขอเข้าเรื่องนามธรรมที่ต้องพยายามนึกภาพตามหน่อยนะคะ คนเราจะใช้ชีวิตแบบมีความหวังและขึ้นชอบตัวเองได้ก็ต่อเมื่อได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง ฉะนั้นการที่เราจะเป็นเซฟโซน ที่ปลอดภัยหรือเป็นที่พึ่งพิงให้คนอื่น จึงเป็นเหมือนลมหายใจ คือขาดไม่ได้ในชีวิตคนคนหนึ่ง สำหรับคนที่มีรสนิยม ค่านิยมต่างจากเรา ถ้าเราเป็นที่ปลอดภัยให้เขาได้ ย่อมเป็นการสร้างสันติภาพภายในตนเอง สันติภาพในครอบครัว สังคม และในโลกได้ การยอมรับคือการเข้าใจว่าชีวิตคนคนนั้นผ่านสถานการณ์

ความเจ็บปวด อารมณ์ความรู้สึก พบเจออะไรมาบ้าง นวนิยายเรื่องนี้จะเป็นเรื่องราวที่สร้างการเชื่อมโยงแบบนั้นให้เกิดขึ้นได้

สมองคนเรามีธรรมชาติที่จะบอกว่า ความแตกต่างคือสิ่งไม่เหมาะสมคือสิ่งผิด เพื่อดำรงเผ่าพันธุ์ ดีเอ็นเอจึงสั่งการให้เราไม่ยอมรับความแตกต่าง เพราะในยุคก่อนประวัติศาสตร์ ช่วงที่สมองเราพัฒนาขึ้นมา คนที่แหวกกลุ่มออกไป มักไม่มีชีวิตรอด ดังนั้นการพยายามทำสิ่งที่เหมือนๆ คนอื่นในกลุ่ม ย่อมดีต่อการสืบทอดเผ่าพันธุ์

เมื่อเรารู้ว่า สมองเราถูกสร้างมาแบบที่ไม่ชอบความแตกต่าง แต่ยุคนี้ ความแตกต่างไม่ได้มีอันตรายถึงชีวิตแบบในยุคหินโบราณ ความต่างในเรื่องรสนิยมก็ไม่ได้ทำร้ายคนอื่นทางกายภาพได้ นวนิยายเรื่องนี้จึงมีคุณค่าสำหรับผู้่านชาวญี่ปุ่นมาก เพราะญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ยอมรับความแตกต่างหลากหลายทางเพศได้น้อยกว่าประเทศไทย หนังสือเล่มนี้จึงเป็นประเด็นถกเถียงอย่างกว้างขวางในญี่ปุ่น สำหรับในไทย สำนักพิมพ์ไคฟูกุก็อยากเห็นการถกเถียงกันอย่างสนุกสนานให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างผู้คนเช่นกัน

พูดถึงการตั้งชื่อ “กาม(วิ)ปริต” ชื่อไทยตั้งใจตั้งให้คนอ่านสนใจมาหยิบดูผลงานชิ้นสนุกที่ภาคภูมิใจเสนอ ส่วนชื่อญี่ปุ่นว่า 正欲 เล่นคำว่า 正 เช ที่แปลว่าถูกต้อง กับคำว่า 欲 โยชู แปลว่า ความต้องการ ซึ่งพ้องเสียงกับคำว่า 性欲 เชโยชู ความต้องการทางเพศ แต่เล่นคำเป็น “ความต้องการที่ถูกต้อง” เหมือนจะบอกเราว่าสิ่งที่เรียกว่าความต้องการทางเพศที่ถูกต้องคืออะไรกันแน่ ถ้าไม่ตรงกับสิ่งที่สังคมกำหนดว่า “ถูกต้อง” ยังจะถูกต้องอยู่หรือไม่ แล้วใครเป็นคนตัดสินตั้งแต่ต้นว่า อะไรคือสิ่งที่ถูกต้อง

สำนักพิมพ์ไคฟูกุหวังว่า “กาม(วิ)ปริต” จะเป็นตัว “เชื่อมโยง” ผู้คนให้เข้าถึงใจกันได้ แม้แต่กับคนคนเดียวก็มีค่าเกินพอ และหวังว่าตัวละครที่เข้มข้นจะโลดแล่นผาดโผนในใจคนอ่าน พวกกันจับมือผ่านสถานการณ์

ชายชอบจนคนอ่านรู้สึกว่ “เอ๊ะ เกิดอะไรขึ้นกับความรู้สึกนี้คิด คุณค่า
ที่เราเคยคิดว่าต้องเป็นแบบนั้น มันสลายกรอบ แล้วเรื่องนี้จะพาเราขยาย
ไปได้ถึงตรงไหน”

ขอให้ความปรารถนาดีๆ ภายในใจของทุกคน ได้บายบิน เชื่อมโยง
กับผู้คนรอบข้างได้อย่างอิสระเสรี

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

มุมมองเรื่องทางกามารมณีสังคมนั้น โดยทั่วไปแล้วดูเหมือนจะสุดโต่งไปข้างใดข้างหนึ่ง ถ้าไม่มองเป็นเรื่องต้องห้ามที่ ไม่ควรพูด ไม่ควรคิดถึงเสียจนกลายเป็นปิดกั้น ก็กลายเป็นปล่อยอิสระเสรีตามใจเสียจนไม่นึกถึงผลที่จะตามมาหรือผลกระทบต่อรอบข้าง

แต่แท้จริงแล้ว กามารมณีนั้นเป็นหนึ่งในพลังซึ่งทรงอำนาจภาพที่สุดในโลกนี้ ซิกมันด์ ฟรอยด์ บิดาแห่งทฤษฎีจิตวิเคราะห์ได้ให้ชื่อพลังงานความต้องการทางเพศว่า “Libido” และเชื่อว่ามันมีแรงผลักดันก่อให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ในมนุษย์รวมถึงการสร้างบุคลิกภาพ และปัญหาทางจิตมากมายที่เริ่มต้นขึ้นด้วยสาเหตุทางเพศ

และหากเรามองไปในโลกธรรมชาติ เราก็จะเห็นว่ากามารมณีนั้นทรงพลังเพียงไรต่อหมู่มสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นนกหรือปลาที่ในแต่ละปีจะต้องเดินทางนับร้อยไมล์ไปสู่แหล่งผสมพันธุ์ และในฤดูผสมพันธุ์นั้น สิ่งมีชีวิตต่างๆ ก็เปลี่ยนสีสัน รูปร่าง ล้อมเสียง เพื่อแข่งขันกันดึงดูดเพศตรงกันข้าม แม้จะเสี่ยงต่อการเป็นเป้าต่อศัตรูตามธรรมชาติ หรือต่อสู้แย่งชิงเพศเมีย บางครั้งถึงขั้นต่อสู้กันถึงตายก็มี จนดูเหมือนว่าโลกนี้หมุนไปด้วยกามารมณืเลยทีเดียว

แม้ในมนุษย์เอง กามารมณืก็เป็นสิ่งที่ดึงดูดเราไปสู่เพศตรงกันข้ามหรือดึงดูดเพศตรงกันข้ามมาสู่เรา การแต่งกาย ประทีนโฉม เล่นกลล้าม หรือแม้แต่การทำงานสร้างฐานะ ซื้อมัน ซื้อรถ ฯลฯ บางครั้งก็แอบแฝงนัยยะทางเพศเอาไว้โดยที่ตัวเราเองก็ไม่รู้ตัว

ทว่า มนุษย์เรานั้น ประสบความสำเร็จในการสร้างสังคมมนุษย์ที่เป็นเหมือนระบบนิเวศน์ของเราเองแยกออกมาจากระบบนิเวศน์ของ

ธรรมชาติ ซึ่งทำให้เราสามารถจะปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระจากเงื่อนไข
ปัจจัยของธรรมชาติได้ระดับหนึ่ง ในยุคปัจจุบันซึ่งเรามีพลเมืองโลกหลาย
รุ่น ตั้งแต่รุ่นสงครามโลกครั้งที่สอง จนมาถึงรุ่นหลัง Millenium อยู่ร่วมกัน
จำนวนมากพอที่พวกเราส่วนหนึ่งสามารถจะปลดปล่อยตัวเองออกจาก
หน้าที่สร้างพลเมืองโลกรุ่นใหม่ๆ ออกมาสู่สังคม เรามีเทคโนโลยีก้าวหน้า
ในระดับที่สามารถจะควบคุมการตั้งครภภได้ในระดับหนึ่ง และมีเทคโนโลยี
ชีวภาพมากพอที่จะดัดแปลงรูปลักษณะภายนอก และระบบการทำงานของ
ร่างกายได้ในระดับหนึ่งทำให้การแปลงเพศทั้งชายและหญิงมีความ
ปลอดภัยมากขึ้น และมีอัตราส่วนความสำเร็จเพิ่มขึ้น

เมื่อปัจจัยเหล่านี้มารวมเข้ากับยุคแห่งดิจิทัลที่เชื่อมโยงทั้งโลก
เข้าด้วยกันจากห้องนอนหนึ่งไปยังอีกห้องนอนหนึ่งได้โดยที่ยังปกป้อง
ความเป็นส่วนตัวเราเอาไว้ได้จากสายตาคูคนภายนอก ในยุคนี้เราจึง
สามารถที่จะสัมผัสกับอิสรภาพทางเพศได้มากกว่ายุคสมัยใดๆ ที่ผ่านมา

อย่างไรก็ดี อิสรภาพทางเพศที่มาถึงนั้นก็เหมือนดาบสองคมที่
นำมาซึ่งปัญหาใหม่ๆ เช่นกัน อย่างเช่นวัฒนธรรม Hook-up ออนไลน์หรือ
ในสถานบันเทิงยามราตรี ที่ทำให้ผู้คนเข้าถึงกิจกรรมทางเพศระหว่างกัน
ได้ง่ายขึ้น แต่ก็นำไปสู่ความล้มเหลวในการการพัฒนาความสัมพันธ์ระยะ
ยาวที่จะนำไปสู่การสร้างครอบครัวที่ยั่งยืนอันเป็นพื้นฐานสำคัญของสังคม
ที่เคยเป็นมา สร้างปัญหา อัตราหย่าร้างที่สูงขึ้น การตั้งครภภไม่พึงประสงค์
ไปจนถึง Paternity Fraud ที่กำลังเป็นปัญหาอยู่ในต่างประเทศ

ในส่วนของความหลากหลายทางเพศที่เพิ่มขึ้นมานั้น ก็เป็นสิ่ง
ซับซ้อนและท้าทายมากกว่าที่เราจะคาดคิด หากมองในแง่ว่าแค่ในเพศ
ชาย-หญิงที่เป็นเพศสภาพดั้งเดิมนั้น เราก็ยังต้องมีชุดของวัฒนธรรม
ขนบธรรมเนียมประเพณี มารยาทสังคม ตลอดจนกฎระเบียบต่างๆ
มากมายระหว่างกัน โดยคำนึงถึงทั้งเรื่องความรู้สึก ผลประโยชน์ ความ

ปลอดภัย ความเสมอภาค ฯลฯ ให้กันและกันใช้กันมาเป็นร้อยๆ พันๆ ปี ซึ่งในปัจจุบันเมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป ก็จำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนตาม ซึ่งโดยส่วนใหญ่ก็ยังหาจุดที่ลงตัวได้ยากมาจนกระทั่งบัดนี้ และเมื่อมีเพศใหม่ๆ เพิ่มขึ้นมา จึงกลายเป็นโจทย์ใหม่ๆ ที่เพิ่มขึ้นทั้งในการวางท่าที ระยะเวลาห่างทางสังคมและส่วนตัว ตลอดจนการปฏิบัติต่อกันระหว่างคนต่างเพศไว้ด้วย

นอกจากประเด็นทางเพศแล้ว ในนวนิยายเรื่องนี้ เป็นการนำเสนอมุมมองปัญหาสังคมในปัจจุบันซึ่งเต็มไปด้วยความหลากหลายไม่ใช่แค่เพียงเฉพาะเรื่องทางเพศเท่านั้น แต่ในยุคที่คนต่างเจนเนอเรชันกันต่างรสนิยม ต่างความคิดที่มีประสบการณ์ชีวิตและมุมมองต่างกันโดยสิ้นเชิงมาใช้ชีวิตร่วมกันอยู่ในสังคมเดียวกัน โดยผ่านมุมมองของตัวละครหลักสามคน

ความหลากหลายทางสังคมที่พูดถึงกันนั้น เมื่อถูกขยายเพิ่มเติมจากขอบเขตของเพศชาย-หญิงที่มีอยู่แต่เดิมแล้ว ควรจะครอบคลุมกว้างแค่ไหน จากเพศที่สามซึ่งเดิมที่หมายถึงผู้ที่มีความรู้สึกว่าตัวเองเป็นจิตวิญญาณของอีกเพศที่มาอยู่ในร่างกายของเพศตรงกันข้าม ซึ่งนอกจากจะหมายถึงรวมถึงการระบุตัวตนของตัวเองในเพศที่ตนรู้สึกว่าเป็นจริงๆ แล้ว ยังหมายรวมไปถึงเป้าหมายทางเพศของตนซึ่งมักจะเป็นคนต่างเพศกัน

แต่หากจะให้ความหลากหลายที่ว่านั้นครอบคลุมไปถึงรสนิยมทางเพศด้วยแล้วละก็ เส้นที่กำหนดขอบเขตว่า “ยอมรับได้” นั้นควรจะอยู่ตรงจุดไหน นวนิยายเรื่องนี้น่าจะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เราขยายความคิดให้กว้างออก ช้าแรกไปยังจุดที่เราอาจจะไม่เคยสนใจมองมาก่อน

การแปลนวนิยายญี่ปุ่นที่เน้นไปในทางพรรณนาโวหาร และบรรยายแนวคิดมากกว่าจะเป็นการเล่าเรื่องแนวแอคชั่นนั้นเป็นงานยาก โดยเฉพาะงานวรรณกรรมที่ใช้สไตล์การเขียนแบบญี่ปุ่นประเพณีนิยมซึ่งใช้รูปประโยค

ที่ซับซ้อนและค่อนข้างกำกวม จำเป็นจะต้องตีความและเรียบเรียงประโยค
เสียใหม่เพื่อให้สื่อสารได้ชัดเจน และเพื่อความคล่องไหลในการอ่าน จึงเป็นงาน
ที่ทำทนายอยู่ไม่น้อยทีเดียว

หวังใจว่าผลงานชิ้นนี้จะเป็นอาหารความคิดที่ดีสำหรับท่านผู้อ่าน
และสร้างความบันเทิงให้กับท่านผู้อ่านทุกท่าน หากมีข้อผิดพลาดประการ
ใดๆ ในการตีความหรือการแปล ผู้แปลขออ้อมรับคำติชมและขออภัยไว้
 ณ ที่นี้

อิศเรศ ทองปัสโนว์

เกรอาอี ฮีโรกิ

หากเดินไปตามถนนในเมือง
ข่าวสารต่างๆ จะพุ่งผ่านเข้ามาสู่สายตา

ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม อาทิ สีครามของท้องฟ้า เสียงฝีเท้าของ
ผู้คน ป้ายทะเบียนรถยนต์ที่มีชื่อท้องถิ่นที่ไม่คุ้นเคย สีลัน สุ่มเสี่ยง ข้อความ
เพียงแค่เดินทอดน่องไปเท่านั้น ข่าวสารต่างๆ ก็หลั่งไหลเข้ามาจนเต็มไป
ทั้งลานสายตา

ในอดีต ข่าวสารเหล่านี้จะเป็นเอกเทศซึ่งกันและกัน เช่น โฆษณา
ต่างๆ ที่เรียงรายสลอนอยู่บนผนังของรถไฟฟ้่า ทั้งโฆษณาเชิญชวนให้เรียน
ภาษาอังกฤษ ทั้งเชิญชวนให้ลดน้ำหนักเพื่อสุขภาพ ซึ่งล้วนแต่เป็นข้อความ
ที่แฝงบรรยากาศของความมุ่งหวัง ฉันเคยมองว่า ไม่ว่าจะป็นข้อความว่า
“เรียนภาษาอังกฤษกันเถอะ” หรือ “มาดูแลสุขภาพกันเถอะ” ต่างก็เป็น
เพียงแค่การประกาศตนเพื่อแสดงความเป็นเอกเทศของตนเอง และแม้จะ
เปลี่ยนสถานที่ไปเป็นย่านธุรกิจในเมือง สิ่งที่พบเห็นก็เป็นเช่นเดียวกัน มี
แต่ป้ายโฆษณาหรือโปสเตอร์สินค้าแนะนำในขณะนี้หรือโฆษณาลดราคา
สินค้าเฉพาะกาลในดีไซน์ที่ดู جذابสะดุดตา ซึ่งต่างก็ประกาศถึงคุณสมบัติ
พิเศษของตน จนในตอนนั้น ฉันคิดเพียงว่าข่าวสารทั้งหลายเหล่านั้นแค่
เดินไปตามท้องถนนก็จะหลั่งไหลเข้ามาสู่สายตาจนท่วมทับ แต่ไม่ว่าจะ
อย่างไร มันก็เป็นเพียงข่าวสารชนิดต่างๆ เท่านั้น

ฉันค่อยๆ ตระหนักขึ้นมาทีละน้อย ว่าข้อความทั้งหลายที่มองเผินๆ
ดูราวกับเป็นอิสระต่อกันนั้น แท้จริงแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น ข่าวสารแทบจะ

ทั้งหมดทั้งมวลที่ท่วมทับอยู่ในโลกนั้น ต่างก็เป็นเฉกเช่นแม่น้ำสายต่างๆ ที่
 หลังไหลมารวมกันสายแล้วสายเล่า เพื่อก่อตัวเป็นทะเลกว้าง ชาวสารต่างๆ
 ในโลกนี้ต่างก็ประสานรวมตัวเข้าด้วยกันแล้วมุ่งสู่เป้าหมายยิ่งใหญ่เดียวกัน
 และถ้าให้บรรยาย “เป้าหมายยิ่งใหญ่” ที่ว่านั้นอย่างตรงตัว
 อีกหน่อย มันก็คือ “การที่จะไม่ตายในวันพรุ่งนี้” เราต้องมีชีวิตรอดในวัน
 พรุ่งนี้

ชาวสารส่วนใหญ่ที่เข้ามาสู่สายตาของเรานั้น สุดท้ายแล้วมันคือที่
 หยั่งเท้าสำหรับการก้าวไปยังจุดหมายที่ว่า การเรียนภาษาเพื่อเพิ่มความ
 สามารถเชื่อมโยงไปยังการขยายขอบเขตของมนุษย์สัมพันธ์และเพิ่ม
 รายได้ ยิ่งเป็นเรื่องของสุขภาพก็ยิ่งเชื่อมโยงโดยตรงกับการที่จะยังไม่ตายใน
 วันพรุ่งนี้ นอกจากนี้ การพบปะกับผู้คน หรือการกระตุ้นการพัฒนาความ
 สัมพันธ์กับเพศตรงข้าม การกระตุ้นการออมทรัพย์...ทั้งหมดนั้นก็คือแม่น้ำ
 ก่อนจะไหลออกไปสู่ทะเล แม่น้ำที่ชื่อว่า “ไม่อยากจะตายในวันพรุ่งนี้”
 ทั้งสิ้น โดยที่ไม่ทันรู้ตัว พวกเราก็จะถูกกระตุ้นเตือนให้สำนึกว่า ภาพลักษณ์
 ของวันพรุ่งนี้ (ซึ่งกำหนดค่าอ่านไว้ว่า “อนาคต”...เช่นเดียวกับถ้อยคำใน
 บทเพลง) อันท่วมทับเต็มไปทั่วทั้งเมืองนั้น แท้จริงแล้วประกอบขึ้นด้วย
 ชาวสารซึ่งจำเป็นต่อผู้คนที่ไม่อยากจะตายทั้งสิ้น และชาวสารนั้นก็ถูกแยก
 ย่อยอย่างละเอียดยิบ แพร่กระจายอยู่ทั่วไป

ซึ่งก็เท่ากับว่า น่าจะเป็นไปได้ว่าโลกของเราที่สร้างขึ้นโดยมีบท
 สรูปใหญ่ล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้วว่า “ไม่ว่าใครก็ ‘ไม่อยากจะตายในวัน
 พรุ่งนี้’ กันทั้งนั้น”

แต่จะว่าไปแล้ว สภาวะที่ว่า “ไม่อยากจะตายในวันพรุ่งนี้” นั้นมัน
 เป็นเช่นไรกันนะ

ผู้คนที่ไม่อยากจะสมัครใจตายในวันพรุ่งนี้ หรือเลยจากนั้นยาวนาน
 ไปถึงอนาคต หรืออธิบายให้ตรงตามตำราที่สุดก็คือผู้คนที่มิผู้อื่นร่วมชีวิต
 อยู่ด้วยกันกระมัง ไม่ว่าจะเป็นคนที่มีคู่ชีวิตหรือมีลูกหลาน รวมไปถึงพ่อ

แม่ พี่น้อง เพื่อนฝูง คนรัก สัตว์เลี้ยง คนที่มีชีวิตอื่นนอกเหนือจากตนเอง ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน และยิ่งหากชีวิตอื่นที่อยู่ด้วยกันขาดตนไปแล้ว ชีวิตนั้นก็ ไม่อาจจะดำรงชีพสืบต่อไปได้ละก็ โอกาสที่จะเกิดความคิดว่า “ไม่อยากจะตายในวันพรุ่งนี้” ก็จะยิ่งสูงขึ้นไปอีก แม้ในที่นี้ฉันจะใช้คำว่า “คิด” แต่หากบอกว่าเรามีสภาวะเช่นนี้อยู่ภายใต้จิตสำนึก น่าจะถูกต้องใกล้เคียงมากกว่า และผู้คนที่ตกอยู่ในสภาวะของการ “ไม่อยากจะตายในวันพรุ่งนี้” โดยทั่วไปแล้วต่างก็ไม่ได้ตระหนักว่าตัวเองอยู่ในสภาวะเช่นนี้ ดังนั้นจึงได้ แสดงความพิศวงว่าเหตุใดคนเราจึงได้มีชีวิตอยู่ หรือการมีชีวิตนั้นมีความหมายอย่างไร และมักจะพูดจาบอกเล่าในทำนองว่า

“ตนเองก็มีช่วงเวลาแบบนี้กับเขาเหมือนกัน” ราวกับว่ากำลังพูดเปรยว่า หน้าร้อนปีที่แล้วร้อนจังเลยนะ

ซึ่งมันเป็นคำตอบที่น่าสมเพชเต็มที

“เรื่องแบบนี้ สมัยที่ยังหนุ่มๆ สาวๆ อยู่ก็เคยคิดบ่อยๆ เหมือนกันนะ”

“เรื่องแบบนี้คิดไปจะได้อะไรขึ้นมา แค่มีชีวิตอยู่ไปวันๆ ก็พอแล้ว”

“ความหมายของชีวิตนะหรือ ก็น่าจะรู้กันตอนที่ตายหรือเปล่า”

“จะว่าไป น่าอิจฉานะที่นายมีเวลามากลุ่มกับเรื่องแบบนี้ แค่ทำงานหรือทำงานบ้านแต่ละวันฉันก็จะแยะอยู่แล้ว”

คำพูดเหล่านี้ ล้วนเป็นคำพูดของผู้คนที่ปกติก็มีคนอื่นปรากฏตัวเข้ามาในชีวิตเอง ทั้งยังเป็นคำพูดที่ผู้คนที่ “ไม่อยากจะตายในวันพรุ่งนี้” ขัดเกลาเพื่อใช้เป็นโล่ป้องกันตนสำหรับใช้ชีวิตประจำวันไปเรื่อยๆ โดยปราศจากปัญหาเท่านั้น

และเพราะผู้คนลักษณะนี้เป็นคนส่วนใหญ่ในโลก จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่เป้าหมายของโลกใบนี้จะก่อรูปขึ้นโดยมีรากฐานมาจากผู้คนเหล่านี้

นอกจากนี้ หลายปีที่ผ่านมา กระแสของแนวคิดที่ว่าความสุขนั้นมีรูปแบบและสีสรรที่หลากหลาย ได้เพิ่มพลังยิ่งขึ้น ผู้คนสามารถเลือกใช้ชีวิตได้หลากหลายสารพัดรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็ชีวิตเสดที่ ไม่ต้องมีครอบครัวหรือ

ลู่ๆ การอยู่ร่วมกันโดยไม่เจตนาเขียนสมรส การสมรสของเพศเดียวกัน การมีคนรักหลายคนในเวลาเดียวกัน การไร้ความสนใจในเรื่องเพศ หรือ การมีความรักโดยไร้ความใคร่ ผู้คนสามารถเลือกที่จะใช้ชีวิตตามลำพังหรือ อยู่ด้วยกันเกินสามคนขึ้นไป ความหลากหลายเริ่มมีสิทธิมีเสียงขึ้นในสังคม ผู้คนต่างก็กล้าที่จะแสดงออกถึงความสุขความพอใจของตนเองออกมา กระแสของการยอมรับซึ่งกันและกันเริ่มจะปักหลักได้อย่างมั่นคง และ โอกาสที่เราจะได้สัมผัสกับข่าวสารต่างๆ ที่ราวกับประกาศออกมาอย่าง กึกก้องว่า เป้าหมายนั้นช่างหลากหลายจริงนะ ยุคสมัยเปลี่ยนแปลงไปแล้ว นะ อดีตกับปัจจุบันช่างแตกต่างกันจริงนะ สามัญสำนึกหรือค่านิยมของ ผู้คนเปลี่ยนแปลงไปแล้ว...โอกาสเช่นนั้นก็ได้เพิ่มขึ้นอย่างฉับพลัน

และการที่คุณยังอ่านข้อความเหล่านี้ ก็แสดงว่าคุณเองก็น่าจะคิด อยู่เช่นนี้ว่า...

“หุบปากได้แล้ว รำคาญ”

หนึ่งในสิ่งที่คำว่า “ความหลากหลาย” ให้กำเนิดขึ้นมานั้น ฉันทัมผัส ได้ถึงความชื่นชมยินดีอยู่ในนั้น

จงยอมรับตัวตนของผู้คนที่แตกต่างจากตนเองกันเถอะ แม้ตัวเอง จะแตกต่างจากคนอื่นฯ ก็จงยึดดอกภาคภูมิใจกับตัวเองเถอะ จงยอมรับกับ ความเป็นตัวของตัวเองเถอะ การจะถูกใครฯ ตัดสินเพียงเพราะสิ่งที่ติดตัว มาตั้งแต่เกิดนั้น มันเป็นเรื่องบ้าบอไร้สาระ

ช่างเป็นถ้อยคำที่เปล่งประกายแพรวพราวไปด้วยความปลื้ม เสียจนชวนให้ชื่นใจ แต่ท้ายที่สุดแล้ว มันก็เป็นเพียงคำพูดสำหรับคนส่วนใหญ่ที่อยู่ในหมู่คนกลุ่มน้อยอีกทีเท่านั้น มันคือถ้อยคำเพื่อใช้กับคนที่ผู้พูด จินตนาการว่า “แตกต่างไปจากตนเอง” เท่านั้นเอง

สิ่งที่ยากจะเข้าใจจนจินตนาการไม่ออก สิ่งที่ทำให้รู้สึกขยะแขยงจน อยากรจะอยู่ห่างๆ ไม่อยากรจะมองตรงๆ นั้นนะหรือ ก็ควรจะต้องปิดฝาเก็บ กักเอาไว้ให้สนิท

—มันคือบรรดาถ้อยคำที่คนประเภทนี้มักจะใช้

ฉันมีความรู้สึกมาตลอดเหมือนกับตัวเองมาศึกษาต่างแดนอยู่บนดาวดวงนี้

ความรู้สึกบอกว่ารากับกำลังอยู่ในที่ที่ตนไม่สมควรจะอยู่

ความอยากที่จะใช้ชีวิตให้สมกับเป็นตัวของตัวเองอย่างที่เกิดมานั้นไม่เคยอยู่ในความคิดแม้แต่นิดเดียว

ฉันรังเกียจตัวเองอย่างจริงจัง และปฏิเสธคนอื่นมาตลอดเพื่อไม่ให้ใครสอดส่องเข้ามาเห็นตัวตนของฉัน และชีวิตที่ต้องคอยคิดพะวงในเรื่องของตัวเองอย่างไม่หยุดหย่อนนั้น มันช่างน่าสมเพชเสียนี้กระไร

ดังนั้นการตีสีหน้าปลาบปล้ำ ชูสองมือประกาศว่า

“ทุกคนล้วนแตกต่างกัน และนั่นแหละเป็นสิ่งที่ดีแล้ว” นั้น

—อย่าเลยจะดีกว่า

เพราะฉันเองคิดว่ามนุษย์ที่เรียกว่าตัวฉันนั้น สมควรแล้วจะถูกขีดเส้นให้เว้นระยะห่างจากสังคมเอาไว้

อยากจะทำให้ปล่อยไปเลย ไม่ต้องมายุ่งกับฉันหรอก

ขอแค่ปล่อยเอาไว้แบบนี้ ฉันก็มีชีวิตอยู่เองได้

แต่ไม่ว่าทำไม สิ่งที่เรียกว่าสังคมจึงไม่ยอมปล่อยผู้คน

ยังต้องทำงานอยู่ในองค์กรด้วยแล้ว ยิ่งชวนให้รู้สึกเช่นนั้นจริงๆ คนเราชื่นชอบการสอดส่องและไต่ถาม ปากก็พร่ำว่าไม่สมควรตัดสินคนจากสิ่งที่เขาเป็นมาตั้งแต่เกิด ทว่ากลับใช้ข่าวสารของสิ่งที่คนคนนั้นมีมาตั้งแต่เกิด... สิ่งที่ไม่ได้ตั้งแต่เกิด... หรือสิ่งที่เจ้าตัวไม่พยายามไขว่คว้าจะให้มี เพื่อตัดสินคนคนนั้นอย่างไม่ยั้งมือ

ในขณะนี้ มีสิ่งหนึ่งที่ฉันเพิ่งจะเข้าใจ

นั่นก็คือถ้าอยากจะทำให้สังคมปล่อยไปแล้วละก็ การเข้าไปเป็นสมาชิกคนหนึ่งในสังคมจะเป็นวิธีที่รวดเร็วทันใจที่สุด ช่างน่าขันใช่ไหม แต่มันเป็นความจริง การเป็นสมาชิกคนหนึ่งในสังคมนั้น ก็คือการเข้าไปร่วม

อยู่ในกระแสที่หลังไหลไปสู่จุดหมายที่โลกใบนี้กำหนดเอาไว้แล้ว กลายเป็นแม่น้ำสายหนึ่ง หลากไหลมุ่งไปสู่ทะเล และเมื่อทำเช่นนั้น ก็จะมี ยับยั้งการสอดแสบของคนอื่นๆ ให้อยู่แค่ระดับที่พอรับได้ หากเราสามารถ ใช้ชีวิตอยู่เคียงข้างกับสิ่งมีชีวิตที่หวาดหวั่นว่าหากไร้ชีวิตของตนแล้ว กิจกรรมชีวิตต่างๆ จะหยุดชะงัก โดยคำนึงอยู่ในใจไปด้วยว่า

“ฉันยังไม่อยากตายในวันพรุ่งนี้” ได้แล้วละก็ มีความเป็นไปได้ สูงขึ้นที่สังคมจะยอมปล่อยเราไปเอง

และสุดท้าย มีอีกข้อที่อยากจะทิ้งท้ายเอาไว้

หากเดินไปตามถนนหนทางในเมือง

โดยที่ครุ่นคิดไปพลางว่า “ฉันยังไม่อยากตายในวันพรุ่งนี้”

ขณะมุ่งหน้าโดยไร้ความเคลือบแคลง ไปยังจุดหมายอันยิ่งใหญ่ที่ บรรดาข้อมูลข่าวสารทั้งหลายซึ่งท่วมท้นอยู่ในโลกหลังไหลไปรวมกันที่นั่น ในตอนนั้น โลกที่เคยเดินผ่านจนคุ้นเคย จะปรากฏให้เห็นอย่างไร ในสายตากันนะ...ฉันอยากจะรู้สัก

ในความเป็นจริงแล้ว อาจเห็นเพียงแค่นั้นอย่างที่เคยก็เป็นได้

ถ้าหากคุณอ่านมาถึงตรงนี้แล้ว โปรดคืนมันให้กับฉันด้วย

เรื่องราวหลังจากนี้ ฉันอยากจะบอกเล่าโดยตรง ด้วยเสียงจริงๆ ของ ตัวเอง

■ “ปาร์ตี้” ซึ่งเผยแพร่ภาพลามกอนาจารของผู้เยาว์ โดยกลุ่มคน ที่ใคร่เด็ก ซึ่งมีทั้งอาจารย์พิเศษโรงเรียนประถม พนักงานบริษัทขนาดใหญ่ และหนุ่มหล่อตำแหน่งรองเดือนมหาวิทยาลัย พวกเขานัดแนะกันจัดใน สวนสาธารณะที่เงียบสงบแวดล้อมด้วยธรรมชาติอันร่มรื่น

“ตกลงเจอกันตอน 10 โมงเช้า ฝากตัวด้วยนะครับ ดีใจที่จะได้พบ กันครับทุกคน”

นี่คือข้อความที่ผู้ต้องหาซาซากิ โยชิมิจิ (30 ปี) ส่งผ่านแอปพลิเคชัน สื่อสารไปยังพรรคพวกที่จะมาร่วม “ปาร์ตี้” ถ้อยคำเรียบง่าย แต่น่าพิศวงนี้

กลับกลายเป็นน้ำเสียงอันชวนขนลุกที่บอกเล่าถึง “ปาร์ตี้” อันน่าสะอิดสะเอียนนี้ว่า มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาเพียงไรสำหรับพวกเขา

วันที่ 16 กรกฎาคม กองบัญชาการสืบสวนเฉพาะกิจจากการประสานงานกันของตำรวจ 7 จังหวัดด้วยกัน ซึ่ง 1 ใน 7 นั้นคือตำรวจจากจังหวัดคานางาวะ ได้ประกาศผลการจับกุมนายชาซากิและพวกทั้ง 3 คน ซึ่งตกเป็นผู้ต้องหาขอภาพถ่ายลามกอนาจารผู้เยาว์ และส่งฟ้องดำเนินคดี โดยมีหลักฐานเป็นภาพถ่ายที่ยึดได้นั้นมีจำนวนรวมกันมากกว่า 1,000 รายการ มีเยาวชนที่ตกเป็นเหยื่ออย่างน้อย 15 ราย

■ เบาะแสของคดีนี้มาจากเส้นทางที่ไม่คาดไม่ถึง

จากการสืบสวนได้พบความจริงที่น่าตระหนกกว่า รอบๆ ตัวพวกเด็กๆ ที่หน้าตาน่ารักนั้นมี “พวกใคร่เด็ก” แฝงตัวปะปนอยู่ โดยเอาของเล่นมาแจกให้พวกเด็กๆ ที่มาเล่นด้วยกันในวันหยุดสุดสัปดาห์ในสวนสาธารณะย่านที่อยู่อาศัยซึ่งไม่ค่อยมีผู้คนพลุกพล่าน คนกลุ่มนี้จะทำที่เป็นผู้ใหญ่ใจดี มีน้ำใจ มักบำเพ็ญประโยชน์และเล่นกับเด็กๆ อย่างบริสุทธิ์ใจ—

แต่ใครจะไปคาดคิดว่าแท้จริงแล้วเป็นพวกกามวิตถาร และสำหรับพ่อแม่ที่มีลูกในวัยเยาว์นั้น ไม่มีอาชญากรรมใดที่ยากจะให้ภัยยิ่งไปกว่านี้อีกแล้ว

ผู้ต้องหาที่ถูกจับกุมทั้ง 3 คน ประกอบด้วย ยาดาเบะ โยเฮย์ (24 ปี) อาจารย์พิเศษโรงเรียนประถมศึกษา โมโรฮาชิ ไดยะ (21 ปี) นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยรัฐบาล และ ชาซากิ โยชิมิจิ ซึ่งทำงานอยู่ในบริษัทผลิตภัณฑ์อาหารขนาดใหญ่ ผู้นำก๊วน “ปาร์ตี้” และเป็นผู้ส่งข้อความข้างต้น ซึ่งการค้นพบ “ปาร์ตี้” สุดสยิวนี้มาจากเส้นทางที่ไม่คาดคิด

“เบาะแสมาจากเด็กหนุ่มอายุ 16 ปีซึ่งถูกจับกุมในเขตโตเกียว เมื่อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา ในระหว่างตรวจสอบเด็กหนุ่มคนนั้น พบว่าได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายที่รู้จักกันในอินเทอร์เน็ต โดยมีเรื่องเงินๆ ทองๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งชายคนนั้นก็คือนายาดาเบะ หนึ่งในผู้ที่ถูกจับกุมใน

ครั้งนี้นั้นเอง” (ผู้เกี่ยวข้องกับการสืบสวน)

หลังจากนั้น หน่วยบัญชาการสืบสวนได้เข้าตรวจค้นบ้านของยาตาเบะ ยึดเอาคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลและโทรศัพท์มือถือซึ่งในนั้นเก็บภาพถ่าย และคลิปวิดีโอจำนวนมากเอาไว้

“เราเจอไฟล์มากมาย ชุดแล้วชุดูแล่าล้วนมีเนื้อหาที่ตะขิดตะขวงใจ จะอธิบาย อย่างคลิปวิดีโอที่ให้เด็กผู้ชายถอดกางเกงในแล้วมีการจับและ ครอบไว้ด้วยวะเพศ ซึ่งเราคาดว่าน่าจะมีเหยื่อรายอื่นอีกนอกจากเด็กหนุ่มที่ เราควบคุมตัวไว้ และขณะที่ตรวจสอบประวัติย้อนหลังในแอปพลิเคชัน สื่อสารของกลุ่ม “ปาร์ตี้” นี้ จึงได้ข้อมูลว่ามีการมั่วสุมกันในสวนสาธารณะ โดยทำที่เข้าไปกลมกลืนกับพวกเด็กๆ กลุ่ม “ปาร์ตี้” นี้มีสมาชิกเป็นหัวหน้า และยาตาเบะก็เข้าไปร่วมอยู่ด้วยนะครับ” (แหล่งข่าวเดียวกัน)ผู้เกี่ยวข้องกับการสืบสวนกล่าวต่อ

“คงจะหาทางหลบเลี่ยงกฎหมายสื่อลามกอนาจารผู้เยาว์ที่เข้มงวด ขึ้นในช่วงนี้ กลุ่ม “ปาร์ตี้” ก็เลยใช้ลูกไม้ในการเข้าหาพวกเด็กๆ ลูกไม้ที่ ว่าก็คือเอาของเล่นอย่างปืนฉีดน้ำไปแจกให้ฟรี แล้วปล่อยให้เด็กๆ เล่นฉีด น้ำใส่กันจนตัวเปียก เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเด็กๆ ก็ต้องถอดเสื้อผ้าที่เปียกน้ำ หรือเปียกเหงื่อออกเองเป็นธรรมดา จึงเป็นช่องให้คนพวกนั้นสวมบทผู้ใหญ่ ใจดีเข้าไปช่วยเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้ ในจังหวะนั้นก็ฉวยโอกาสตะแคงเนื้อตึงตัว แล้วถ่ายภาพหรือถ่ายคลิปวิดีโอไว้ นอกจากนี้ก็ยังมีภาพและคลิปตอนที่ เข้าไปเรื่อยๆ เคียงๆ ทายาหม่องให้กับเด็กที่ได้รับบาดเจ็บ โดยถ่ายทำทาง ในตอนนั้นเอาไว้ด้วย แน่นอนว่าภาพถ่ายและคลิปวิดีโอพวกนั้นก็แชร์กัน ในหมู่สมาชิกนั้นแหละ” (แหล่งข่าวเดียวกัน)

■ ทางครอบครัวหรือเพื่อนฝูงไม่ได้ระแคะระคายอะไรเลย

“สมาชิกที่เป็นหัวหน้าก็วน “ปาร์ตี้” ก็มีภรรยาแล้วอยู่ หล่อนคงจะ ซอกไม่น้อย ดูที่ห้องซิมไปเลย ในบริษัทผลิตอาหารที่สมาชิกทำงานอยู่เขาก็ เป็นบุคลากรมีความสามารถในระดับที่บริษัทไว้วางใจให้พัฒนา

ผลิตภัณฑ์ใหม่ ผลกระทบก็คงจะเกินกว่าคาดคำนวณได้ เจ้าตัวเองก็อยู่ในสภาพย่าแย่ แม้แต่จะตั้งสติพูดคุยกับทนายความก็ยุ่งยาก ส่วนโมโรฮาชิที่ถูกจับกุมตัวพร้อมกับซาซากินั้นหน้าตาหล่อเหลาถึงขนาดได้ตำแหน่งรองเดือนมหาวิทยาลัย ซึ่งในมหาวิทยาลัยก็ฮือฮากันยกใหญ่ ก็เขาเป็นคนดังนี่นา เคยร่วมแสดงในแดนซื่อเวนต์เซียวนะครับ” (แหล่งข่าวเดียวกัน) เมื่อสอบถามกับเพื่อนนักศึกษาของโมโรฮาชิซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง

“ในมหา’ลัยเขาเป็นคนดังเลยละ หน้าตาดี ในกลุ่มเพื่อน ๆ ของผมก็มีคนที่แอบรักเขาอยู่ด้วย ก็ตกใจกันทุกคนเลย” (เพื่อนมหาวิทยาลัยเดียวกันกับผู้ต้องหาโมโรฮาชิ)

ผู้ต้องหาโมโรฮาชิ โดยะ (ภาพถ่ายได้จากอินสตาแกรมของชมรมที่สังกัดอยู่)

■ กฎสามข้อที่ “ปาร์ตี้” กำหนด

“สิ่งที่น่ากลัวจากคดีในครั้งนี้ก็คือว่า คนกลุ่มนี้ควบคุมข้อมูลไม่ให้รั่วไหลกันอย่างเข้มงวด ถึงขั้นที่ว่า ถ้าหากเด็กหนุ่มที่ถูกจับกุมตัวในเขตโตเกียวไม่ได้เอ่ยชื่อของยาตาเบะขึ้นมาล่ะก็ ถึงปานนี้เราก็คงยังไม่รู้เรื่องราวอะไรกันเลยล่ะครับ” (จากผู้เกี่ยวข้องกับกรสืบสวนอีกคน)

“ปาร์ตี้” นั้น กำหนดกฎเหล็กเอาไว้สามข้อด้วยกัน

“สามข้อที่ว่าก็คือ ข้อที่ 1 ‘ขณะที่ถ่ายคลิปภาพที่ขึ้นชอปกันนั้น ให้ทำในสภาพแวดล้อมที่หลบเลี่ยงสายตาคนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้’ ข้อที่ 2 ‘ห้ามส่งภาพถ่ายหรือคลิปที่ถ่ายมาให้กับบุคคลภายนอกที่ไม่เกี่ยวข้องเด็ดขาด และห้ามอัปโหลดขึ้นอินเทอร์เน็ต’ ข้อที่ 3 ‘เวลาที่จะแชร์คลิปหรือภาพถ่ายที่ถ่ายมาได้นั้น ให้ส่งมอบกันมือต่อมือ แต่หากทำได้ยาก ก็ให้ส่งทางอีเมลได้ แต่ต้องลบประวัติการรับส่งเมลนั้นในทันที’ นี่ก็เพื่อป้องกันไม่ให้ข้อมูลดิจิทัลถูกสำรวจร่องรอยได้ แต่ด้วยกฎเหล่านี้ ภาพของพวกเด็กๆ ที่ตกเป็นเหยื่อจึงไม่ได้ถูกแพร่ออกไปในสื่อต่างๆ ซึ่งก็อาจจะนับเป็นโชคดีใน

โชคร้ายก็ได้” (แหล่งข่าวเดียวกัน)

คดีที่ถูกเปิดโปงในครั้งนี้ มันเป็นเพียงยอดของภูเขาน้ำแข็งเท่านั้น อาจยังมีผู้ใหญ่อีกมากมายที่ใช้กลวิธีเจ้าเล่ห์หลวมলামหาประโยชน์ทางเพศ จากเด็กๆ โดยที่พวกเราไม่รู้ก็เป็นได้

■ ผู้ต้องหาซาซากิปฏิเสธข้อกล่าวหา

สิ่งที่น่าตระหนกก็คือผู้ต้องหาซาซากิที่เป็นหัวหน้าก๊วน “ปาร์ตี้” ปฏิเสธข้อกล่าวหา

“ยาตาเบะนั้นยอมรับข้อกล่าวหา แต่โมโรฮาชิยังไม่ยอมให้ปากคำ ส่วนซาซากิกลับปฏิเสธข้อกล่าวหา แต่ก็ให้การทวง ยืนกรานในเรื่องที่ฟังไม่รู้เรื่อง อาจเป็นไปได้ว่าต้องการจะสู้คดีในแง่ของการเป็นผู้ก่อกวน แต่ต่อให้ไม่ถูกส่งฟ้อง ก็คงถูกไล่ออกจากบริษัท และคงจะเลี่ยงการหย่าร้างไม่ได้ แต่ก่อนอื่น ในเมื่อมีหลักฐานภาพถ่ายและคลิปวิดีโอมากมายขนาดนั้นก็คงดินไม่หลุดที่จะไม่ถูกฟ้องศาลหรอกครับ” (แหล่งข่าวรายเดียวกัน)

ผู้สื่อข่าวของเราได้รออยู่ใกล้บ้านของซาซากิ และทักทายภรรยาของเขาตอนที่เธอกลับบ้าน ขณะกำลังจะขอคุยเรื่องของสามี หล่อนก็ก้มหน้าก้มตาเดินหนีเข้าไปในบ้านแล้วรีบล็อกประตูทันทีในละแวกนั้นเป็นย่านที่อยู่อาศัยอันเงียบสงบ ไม่เคยมีเหตุการณ์เลวร้ายใด แต่ถึงกระนั้น มารร้ายภายใต้หน้ากากคนดี อาจอยู่ใกล้ตัวคุณก็เป็นได้

พิมพ์จำหน่ายวันที่ x กรกฎาคม 2019

คอลัมน์พิเศษ “ปีศาจร้าย ‘สื่อลามกอนาจารผู้เยาว์’ อาจจะถูกใกล้ตัวคุณ”

เทราอิ ฮิโรกิ

515 วันก่อนถึงวันที่ 1 พ.ค. 2019

มีแต่คดีบ้าๆ บอๆ ทั้งนั้น เทราอิ ฮิโรกิมองพาดหัวข่าวในอินเทอร์เน็ต
พลาจครุ่นคิด

ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ ที่บนโต๊ะอาหารเช้าไม่ได้มีแค่หนังสือพิมพ์
กระดาษ ขณะที่ฮิโรกิกำลังเคี้ยวข้าว เขาได้ใช้ทั้งหน้ากระดาษและหน้าเว็บ
เพื่อทำความเข้าใจเรื่องราวในโลกที่อัปเดตอย่างไม่หยุดยั้งแม้แต่ในระหว่าง
หลับตา และแล้วเขาก็เกิดความรู้สึกว่า ในช่วงเวลาหลายชั่วโมงที่หลุด
เข้าไปในโลกแห่งข่าวสารอันมากมายมหาศาล ไม่มีอะไรดีเท่ากับการนอน
หลับ ความหวานของเนือปลาแซลมอนย่าง ช่วยเพิ่มความเร็วให้การพวย
ตะเกียบ

หลายปีมานี้ ทุกครั้งที่เช็กดูข่าวเช้า ฮิโรกิได้แต่สะท้อนใจว่าสังคม
ที่ตนเคยจินตนาการถึงในวัยเด็กนั้น ช่างแตกต่างกันกับความเป็นจริงโดย
สิ้นเชิง อัตราค่าแรงที่มีแต่จะลดลงไปเรื่อยๆ นั้น ทำให้การแต่งงานหรือการ
มีลูกถูกมองว่าเป็นความฟุ่มเฟือย นักการเมืองไม่เพียงแค่อัปยศ แต่กล้า
แม้กระทั่งปลอมแปลงเอกสารสาธารณะเพื่อเอื้อผลประโยชน์ตน นี่คือ
ภาพลักษณ์สังคมปัจจุบัน ซึ่งในอดีตตนเองไม่เคยจินตนาการไปถึงได้เลย
ต่อมาเมื่อได้ทำงานเป็นอัยการ เขาก็เข้าใจได้ดีว่าเหตุการณ์ทำนองนี้มัก
เกิดขึ้นเกลื่อนกล่นราวกับดวงดาวบนท้องฟ้า บางกรณีก็ส่องแสงโชติช่วง
พอๆ กับดาวฤกษ์โชติมาตรที่หนึ่งนั่น แสงที่ส่องประกายของมันจะกลายเป็น
พาดหัวข่าว และผู้คนจะมีโอกาสมองเห็นมากกว่า ตอนที่ฮิโรกิยังหนุ่ม

เขาเคยรู้สึกเศร้าใจที่เมื่อเวลาผ่านไปเรื่องราวต่างๆ มักจะถูกลืมเลือนไป แต่มาบัดนี้เขารู้แล้วว่าถูกลืมเลือนนั้นคือพระวิเศษที่พระเจ้าประทานมาให้ มนุษย์มีชีวิตอยู่ต่อไปในโลกใบนี้ได้

เพียงแต่เบื้องหลังของสื่อต่างๆ นั้นแฝงเร้นไว้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึกของผู้เสียหาย และอิโรกิก็พยายามที่จะสัมผัสเข้าถึงความทุกข์ระทมที่ท่วมท้นนั้น ยิ่งในขณะนี้ที่ตัวเองล่วงรู้ถึงความจริงต่างๆ นานา ก็ยิ่งไม่อยากจะลืมชั่วขณะที่ตัดสินใจเป็นหนึ่งในผู้แบกรับปีกหนึ่งขององค์ที่ผดุงความยุติธรรมอันมีนามว่าสำนักงานอัยการ

“จะว่าไป วันนี้ดูท่าฝนน่าจะตกตั้งแต่หัวค่ำนะ”

ยูมียืนอยู่ในครัว มีอกำลังสาละวนในอ่างล้างจาน ตอนที่สร้างบ้านหลังนี้ สิ่งที่ยูมิซึ่งเป็นภรรยาหม้ายที่สุดก็คือการเคลื่อนไหวย่างคล่องตัวภายในครัว เธอบอกว่า

“ที่นี้อาจจะกลายเป็นห้องส่วนตัวของฉันไปเลยก็ได้” ในตอนนั้นเธอยังอยู่ในกรอบของ ‘สังคม’ ในยุคสมัยครึ่งกระนั้นอย่างที่อิโรกิรู้จักคุ้นเคย แต่ในยุคปัจจุบัน หากขึ้นเอาคำพูดนี้ของเธอมาใช้ในโฆษณาของบริษัทขายบ้านแล้วละก็ แค่พริบตาเดียวมีหวังโดนทัวร์ลงกระหน่ำแน่นอน จะว่าไปแล้ว สถานภาพ ‘อาชีพอแม่บ้าน’ ของยูมิในตอนนี้อย่างไรก็ตาม แม้จะเป็นเพียงชั่วคราว แต่สำหรับยุคสมัยนี้ก็มักถูกมองว่าเป็นสิ่งที่แปลกและหายากเลยทีเดียว

ในแต่ละวัน สังคมเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็ค่านิยม ความคิดอ่าน จิตสำนึก สิ่งที่เคยเป็นอยู่เมื่อวันวาน อาจไม่ได้เป็นเช่นนั้นอีกต่อไปในวันนี้ บรรทัดฐานสังคมนั้นวันก็ยิ่งตกต่ำ การปกป้องความเสมอภาคภายใต้กฎหมายไว้ให้ได้จึงเป็นเรื่องสำคัญ...นี่คือสิ่งที่อิโรกิสำเหนียกอยู่เสมอ

“ฝนตก” อิโรกิเคาะเปิดแอปพยากรณ์อากาศ ยื่นหน้าจอมือถือให้ห่างออกจากสายตาอีกหน่อย พออายุย่างเข้าสู่วัยสี่สิบปลายๆ สายตาก็ช้ำจะยาวแล้ว วิธมองสังคมก็พลอยเปลี่ยนในเชิงรูปธรรมไปด้วย

“ดูแล้วไม่รู้จะตกก่อนค่ำหรือเปล่า เอร่วมพิบไปเผื่อหน่อยไม่ดีกว่า

หเรอ น่าจะอยู่ในตู้เก็บรองเท้าตรงประตูเข้าบ้านนะ”

“อ้อ ขอบใจนะ”

อิโรกิคว้ามือถือลง ทอดสายตาลงไปยังอาหารตรงหน้า ทุกเช้ายูมิ จะเตรียมอาหารเข้าไว้ให้เขา ส่วนไทกิ—ลูกชายมักท้องเสียทุกเช้า เลย ต้องเตรียมอาหารที่กินง่าย ๆ อย่างพวกกรีซอตโตเอาไว้ให้ แต่สำหรับอิโรกิ แล้ว อาหารเข้าก็ยังเป็นแบบญี่ปุ่นอยู่เช่นเคยอิโรกิรู้สึกสำนึกขอบคุณ ภรรยาอย่างสุดซึ้งที่เตรียมอาหารเข้ามาให้หลากหลายชนิด ทั้งแต่ละ รายการนั้นล้วนมีขั้นตอนการทำยุ่งยากซับซ้อน แต่เขาก็ไม่เคยบิรปากบ่น แต่อย่างใด กระนั้นก็เถอะ เขาก็รู้สึกขึ้นมาว่า ราวว่า การที่เธอรับสภาพกดดัน ทั้งหลายทั้งปวงนั้น ก็มีผลมาจากเงินเดือนของเขาเองนั่นแหละ

ความรู้สึกขอบคุณต่อภรรยาที่คอยเกื้อหนุนอยู่ข้างหลัง และความรู้สึกเห็น้อยล้ำในฐานะคนหารายได้มาใช้จ่ายในครอบครัว แม้เป็นอารมณ์ ที่ควรแยกไว้กันคนละห้อง แต่มันกลับกลายเป็นเหมือนน้ำมันเสียไหลออกมาผสมผสานเข้าด้วยกัน เป็นความรู้สึกที่ราวกับว่าจักรวาลซึ่งอยู่คนละมิติ ได้โคจรมาประสานประสมซึ่งกันและกันนั้น เป็นปรากฏการณ์ที่มักจะเกิดขึ้นบ่อยๆ เวลาที่อิโรกิกำลังอ่านเอกสารคดีส่งฟ้องที่ทางตำรวจส่งมาให้ และขณะที่เขาดูแลคดีต่างๆ อยู่ สัมผัสบางอย่างที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายก็มักจะตื่นขึ้นมาด้วย

“ว่าแต่ เรื่องบทเรียนที่ไทกิเคยพูดถึงนะ คุณคิดว่าไง”

“บทเรียนหเรอ”

อิโรกิความลงไปในความทรงจำ บทเรียนของไทกิ เรื่องแบบนั้นเรา เคยคุยกันหรือเปล่านะ

“เข้า ก็เรื่องกลุ่ม NPO ไง จำไม่ได้หรือไง ที่เขาไปสอนการออกกำลัง ภายเพื่อสร้างกำลังพื้นฐานให้กับเด็กที่ไม่ได้ไปโรงเรียนไง คุยกันหลายครั้ง แล้วไม่ใช่หเรอ ที่เขาทำกันที่สวนสาธารณะไฮโดกายะนะ”

“อ้อ” อิโรกิพยักหน้าพลางนึกในใจว่าถ้ามันทำไม่ไม่เอ่อยคำ ว่า NPO

ออกมาเสียตั้งแต่แรกละ หัวเรื่องบางอย่างนั้น เมื่อเวลาผ่านไปสักพัก ถ้าหากจะหยิบยกเอามาว่ากันใหม่ ก็ควรจะสรุปมันไว้ให้เป็นหนึ่งเดียวกันด้วย คีย์เวิร์ดสักอย่างที่ดีให้อินตนาการได้ แต่ในอดีตยูมิไม่น่าจะเคยใช้คำว่า “บทเรียน” มาก่อนนะ

เมื่อคิดมาถึงตอนนี ฮิโรกิก็ปรามตัวเองว่าตอนนี้กำลังอยู่ที่บ้าน ก่อนหน้านี่ไม่นาน ตนเคยมีโอกาสดูได้พบปะกับพวกเด็กฝึกงานรุ่นน้อง และบ่อยครั้งที่รู้สึกหงุดหงิดกับทักษะการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารอันอ่อนแอ แต่ช่างเถอะ เวลานี้ไม่ควรนำเรื่องพวกนี้เข้าบ้าน

“ดูเหมือนตอนต้นปีจะจัดกิจกรรมสร้างเสริมประสบการณ์ แล้วก็เป็นวันเสาร์ด้วย ถ้าคุณลาพักได้ละก็ไม่ลองไปดูด้วยกันหน่อยเหอะ”

แต่ให้ฉันไปคนเดียวก็ได้นะ ยูมิเสริม ขณะค่อยๆ เอาถ้วยชามที่ล้างเศษอาหารแล้วใส่เข้าไปในเครื่องล้างจาน ตั้งแต่ลูกชายสอบเข้าโรงเรียนประถมเอกชนได้ ภายในบ้านก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ตอนที่เรื่องราวเหล่านั้นเพียบพร้อมสมบูรณ์ ฮิโรกิรู้สึกราวกับว่าชีวิตร่วมสี่สิบกว่าปีที่ผ่านมา เป็นราวกับภาพจิ๊กซอว์ปริศนาที่ต่อเข้าด้วยกันอย่างงดงาม แต่หลังจากนั้น ตอนที่เทกิขึ้นชั้นประถมสาม เจ้าตัวกลับไม่ยอมไปเรียนโรงเรียนประถมที่สอบผ่านได้ราวกับปาฏิหาริย์ เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ตนไม่เคยแม้แต่จะจินตนาการถึง

แม้จะทำงานเป็นอัยการต่อเนื่องมานานหลายปี แต่ก็ยังต้องย้ายไปทั่วประเทศสองถึงสามปีต่อครั้ง แต่ครั้งหลังๆ นี้ ฮิโรกิก็สามารถขอจำกัดขอบเขตการย้ายงานให้อยู่ในพื้นที่ที่จะเดินทางไปทำงานจากเขตมินามิจังหวัดโยโกฮามะ ซึ่งเป็นที่ตั้งบ้านของเขาได้ โดยยกข้ออ้างเรื่องลูกชายสอบผ่านโรงเรียนเอกชนที่เลือกเป็นลำดับหนึ่งขึ้นมาเพื่อไม่ต้องย้ายไปปฏิบัติหน้าที่คนเดียว แถมยังได้รับคำอวยพรจากเพื่อนข้าราชการรุ่นเดียวกันที่อยู่ฝ่ายทะเบียนราษฎรว่า “ยินดีเรื่องลูกชายด้วยนะ”

ทั้งที่เป็นเช่นนั้น

“ฉันว่าเรื่องที่ควรคำนึงถึงน่าจะเป็นเรื่องการเรียนมากกว่าเรื่องพลนะ”

“เรื่องนั้นก็เข้าใจอยู่หรอก แต่ว่านะ”

เครื่องอบขนมปังส่งเสียง ตึง ขึ้นมาเหมือนจะช่วยหนุนหลังยูมิ

“ลูกเรานะ ปกติก็ไม่ค่อยจะยอมออกจากบ้านอยู่แล้ว ยิ่งพออากาศเย็นลงยิ่งไม่ต้องพูดถึง หมู่นี้ฉันยังรู้สึกเลยว่าแค่จะเดินก็ยังไม่แข็งแรงเลย ขึ้นยังเป็นแบบนี้ ต่อให้อยู่ในสภาพที่ไปโรงเรียนได้ก็เถอะ แต่ร่างกายมันจะตามไม่ไหวอานา”

กว่าครึ่งปีก่อน ไทกิกลับไปโรงเรียนอีกครั้งหลังจากห่างหายไปนาน ในตอนนั้นดูเหมือนเขาจะรู้สึกผิดที่ไม่ได้ไปโรงเรียน ซึ่งสาเหตุอาจมาจากการถูกกดดันด้วยเรื่องที่เลื่อนชั้นปีขึ้นและเปลี่ยนห้องเรียนด้วย พอขึ้นชั้นประถมสี่ในช่วงเดือนเมษายน ก็เลยแบกกระเป๋าหนังสือออกจากบ้าน แต่ก็อยู่ในห้องเรียนจนจบชั่วโมงโฮมรูมก่อนกลับบ้านไม่ไหว

หลังจากที่ไทกิกลับบ้านก็วางกระเป๋านักเรียนไว้ให้พ้นสายตาตัวเอง รู้สึกเห็น้อยจนหมดแรง คอตกอย่างท้อแท้ พอยูมิถามว่าเหนื่อยตรงไหน ก็ตรง “อือ” อยู่พักหนึ่ง แล้วก็บ่นอุบอิบว่าร่างกายมันเป็นยังไงก็ไม่รู้ บังเอิญตอนนั้นหนังสือที่ยูมิกำลังอ่านอยู่มีบทความที่เขียนไว้ว่า

“เด็กที่ไม่ยอมไปโรงเรียนนั้น มีแนวโน้มว่าการต้องนั่งเก้าอี้นานๆ ช่วงระยะเวลาหนึ่งในหนึ่งวันที่โรงเรียน แทนที่จะได้เพิ่มพูนความรู้ กลับเสียพลังกายไปแทน” และด้วยมุมมองของคนที่เคยทำงานพยาบาลมาก่อน หลังจากนั้น การเพิ่มกำลังกายให้กับไทกิก็เลยกลายเป็นประเด็นที่ยูมิสนใจขึ้นมา

“กำลังกายนั้นเหวอ แต่ฉันรู้สึกเหมือนเรากำลังมองข้ามปัญหาหลักไปนะ”

แว่วเสียงย่ำลงบันไดตัง ตึง ตึง ชัดจังหวะคำพูดของอิโรกิ

“แม่จ๋า”

ระหว่างเสียงฝีเท้า มีเสียงออดอ้อนดังมา อิโรกิเริ่มขยับตะเกียบที่

หยุดชะงักไว้อีกครั้ง

“ทิวจ้งเลย”

จากอีกฟากหนึ่งของประตูที่เปิดแอ็ดเข้ามา เด็กชายคนหนึ่งสวมชุดนอนที่ราวกับถูกถักทอขึ้นด้วยความรักของแม่ปรากฏตัวขึ้น ฮิโรกิอดสงสัยไม่ได้ว่า ตอนเขาอายุเท่านี้และกำลังจะขึ้นประถมห้าในอีกไม่กี่เดือนนั้น ยังอ่อนป้อแป้ทั้งใจและกายแบบนี้หรือเปล่า แต่ก็เข้าใจเสียจนเอือมระอาแล้วว่า ไร้ความหมายที่จะเปรียบเทียบ มันดูไร้ความหมายสิ้นดี

เขาสบตากับไทกิ กล้ามเนื้อบนใบหน้านั้นค่อยๆ ห้อยย้อยพ่ายแพ้ต่อแรงโน้มถ่วง

พอเห็นพ่อนั่งอยู่ตรงตำแหน่งที่ตัวเองจะกินข้าวเช้า ความร่าเริงแจ่มใสของไทกิที่แสดงออกมาเป็นน้ำเสียงออดอ้อนก็หลุบหายกลับเข้าไปในร่างกายโดยสิ้นเชิง

“จะกินตรงนี้ไหม”

ยูมิถามอย่างอ่อนโยน แต่ไทกิส่ายหน้า กิริยานั้นทำให้ฮิโรกินึกถึงเรื่องที่ตนเคยปากปฎิเสธอย่างเด็ดขาดต่อการยื่นกรานของไทกิเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ไทกิรับถาดอาหารเข้าจากยูมิแล้วหันหลังให้ฮิโรกิ เดินขึ้นบันไดหายลับไป

ความเงิบแผ่ปกคลุมห้องอาหาร

แม้ฮิโรกิจะยังรู้สึกว่าการส่งลูกชายที่บอบบางของตนกลับไปเข้าโรงเรียนอีกครั้งออกจะเป็นเรื่องโหดร้ายไปหน่อย แต่ก็มี ความกังวลใจอยู่พอๆ กันว่าการปกป้องไทกิให้อยู่ในพื้นที่เซฟโซน อย่างในบ้านของตัวเองไปเรื่อยๆ นั้นไม่ใช่เรื่องดีอย่างแน่นอน ฮิโรกิมองว่าร่างกายและจิตใจของลูกชายก็กำลังแปรสภาพไปเรื่อยๆ มันช่างพอเหมาะพอเจาะกับชุดนอนที่ระดมหน้ายาปรับผ้านุ่มใส่เข้าไปอย่างเต็มทีนั่นเหลือเกิน

ขาดแคลนความรัก ปกป้องจนเกินเหตุ ทอดทิ้งเด็ก พ่อแม่รังแกคนที่ไม่ยอมปล่อยมือจากลูก ควรจะไล่ให้ลูกไปโรงเรียนในตอนนี้ หรือควรจะ

บอกลูกว่าไม่ต้องไปโรงเรียนก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนก็ดูจะเป็นคำพูดที่
 ส่อไปในแง่ลบทั้งนั้น ไม่มีใครเลยที่จะบอกได้ว่าอะไรคือคำตอบที่ถูก จน
 เกิดความรู้สึกว่าไม่ว่าจะเลือกอย่างไรก็หนีไม่พ้นคำครหาว่ากล่าวไปเสีย
 ทั้งสิ้น

ทุกเช้าเมื่อลืมตาตื่นขึ้นมา ก็พบกับความเป็นจริงว่าตัวเองก็แค่
 ผัดผ่อนเวลาไปเรื่อยๆ กับสถานการณ์ในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปวันต่อวัน
 จนเอาแน่เอานอนไม่ได้ และกับปัญหาที่พัวพันไต่กันอยู่ ความเป็นจริงนี้ได้
 รัตรึงประสาทสัมผัสทั้งห้าของฮิโรกิเอาไว้จนอึดอัดคับข้อง สิ่งเดียวที่ช่วย
 กลบเกลื่อนความวิตกกังวลออกไปจากการรับรู้เรื่องราวต่างๆ ก็คือความ
 จริงที่ว่าในพื้นที่ซึ่งตัวเขาดำรงอยู่นี้ เป็นสิ่งที่มุนานะไขว่คว้าได้มาด้วย
 ตัวเองอย่างแท้จริง ขอแค่มีพื้นที่แห่งนี้ แม้จะอยู่ในสภาพที่จินตนาการ
 ไม่ออกว่าต่อไปข้างหน้าจะเป็นอย่างไร แต่อย่างน้อยก็ยังมีที่อยู่อาศัยให้
 ดำรงชีวิตต่อไปได้ แม้จะยังเหลือค่างวดเงินกู้ให้ต้องผ่อนชำระ แต่พื้นที่
 แห่งนี้ก็ช่วยปกป้องชีวิตและจิตใจของฮิโรกิไว้ได้ยิ่งกว่าสิ่งใด

“รัฐสมัยจะเปลี่ยนแปลงจริงๆ ด้วยสินะ”

ยูมิซึ่งไม่รู้ว่านั่งลงที่ฝั่งตรงกันข้ามตั้งแต่เมื่อไหร่ ลดสายตาลงไปยัง
 หนังสือพิมพ์ที่กางอยู่บนโต๊ะ

ตรงมุมด้านล่างเป็นวันที่ของวันนี้ 2 ธันวาคม 2017 เป็นประกาศ
 สละราชสมบัติของพระจักรพรรดิ ได้มีการเปิดประชุมสภาพระราชวงศ์ใน
 เรื่องกำหนดวันสละราชสมบัติของสมเด็จพระจักรพรรดิเมื่อช่วงเช้าวันที่ 1
 ที่ผ่านมา ณ สำนักพระราชวัง และทางสภาได้ลงมติกำหนดวันที่จะสละ
 ราชสมบัติเป็นวันที่ 30 เมษายน 2019 ตามข่าวแล้ว การสละราชสมบัติ
 โดยสมเด็จพระจักรพรรดิขณะที่ยังดำรงพระชนมชีพอยู่นั้น ไม่ได้มีมานาน
 รวม 200 ปีตั้งแต่ปี 1817 ในรัชสมัยของจักรพรรดิโคคาคุแล้ว

“จะเป็นยังไงบ้างนะ” ฮิโรกิกินซูปมิโสะหมดถ้วยแล้ววางตะเกียบลง
 “แต่ก็ยังมีเวลาอีกร่วมปีครึ่งละนะ”

ขณะที่กำลังจะพูดต่อว่า
 —รู้สึกอย่างกับไม่ใช่เรื่องจริงเลยแฮะ
 —ยูมิก็เคยขึ้นมาๆเสียก่อน
 “มันก็แป็บเดียวเองไม่ใช่หรอ”
 เวลาแค่ปีครึ่งนี่

หลังจากรำพึงเช่นนั้นออกไป ยูมิก็พลิกหน้าหนังสือพิมพ์ไปดูคอลัมน์
 รายการทีวี ไททิกเองก็ไม่ได้ไปโรงเรียนเกือบจะปีครึ่งแล้วเหมือนกัน

ย่านที่อยู่อาศัยซึ่งอยู่ระหว่างสถานีภูเขาเมียวจิ กับสถานีไมตะของสาย
 รถไฟใต้ดินที่บริหารโดยจังหวัดโยโกฮามะ หรือที่เรียกกันว่าสายบลูไลน์นั้น
 เป็นพื้นที่เนินเขา การจะเดินจากแต่ละสถานีไปยังบ้านของตัวเองต้อง
 กระโดดกระหอบถ่อขึ้นเนินชัน แต่เวลาที่ออกจากบ้านไปยังสถานีเพื่อไป
 ทำงานทุกๆ เช้า จะเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกราวกับกำลังร่อนลงอย่าง
 นิ่มนวลไปยังตัวเมืองที่แม่ตัวอยู่เบื้องล่าง ฮิโรกิเร่งฝีเท้าฝ่าลมหายใจเป็น
 หมอกควันขาวๆ ของตัวเองมุ่งหน้าไปยังสถานี แม้วันนี้จะเป็นวันเสาร์
 แต่ก็ยังมีเรื่องที่ต้องไปตรวจสอบ สถานีคันไฉซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดกับสำนักงาน
 อัยการท้องถิ่นของโยโกฮามะนั้น ห่างจากสถานีไมตะไปเพียงแค่ 4 สถานี

หากไปทำงานในวันธรรมดา ระหว่างทางจากบ้านไปสถานี ก็มักจะ
 เห็นเด็กๆ ตัวสูงไล่เลี่ยกันกับไททิก แบกกระเป๋านักเรียนหลากสีสันแวงงไกว
 ไปมา ต่างก็เดินไปตามทางทำมุ่งหน้าสู่โรงเรียน ในความรู้สึกของฮิโรกิใน
 ตอนนี ภาพนั้นช่างดูห้าวหาญและเข้มแข็งเสียนี้กระไร

เสียงถอนหายใจยาวผสมผสานไปกับเสียงฝีเท้าของตัวเอง ในเวลา
 เช่นนี้ไม่ต้องใส่ใจกับคำกระแนะกระเหนของยูมิว่า

“ถอนหายใจยาวแบบนั้น เดียวก็แก่เร็วหรอก”

สำหรับฮิโรกิในตอนี้แล้ว ช่วงเวลาเดินทางไปทำงานได้กลายเป็น
 ช่วงเวลาสำคัญที่จะได้อยู่กับตัวเองมากที่สุด

ตอนที่ไทกิไปโรงเรียนไม่ได้สัก เริ่มแรก ฮิโรกิเกิดความคิดว่าจะให้หัวหน้าหรือเพื่อนร่วมงานรู้ไม่ได้ เพราะตัวเองอาศัยเหตุผลสองข้อคือ การซื้อบ้านไวน์เขตมินามิ และเรื่องที่ไทกิสอบเข้าโรงเรียนเอกชนที่ต้องการได้เพื่อเป็นหลักประกันในการขอยกเว้นที่จะถูกย้ายไปทำงานที่ห่างไกล จึงอยากจะได้เรื่องหลักประกันข้อหนึ่งนี้เป็นความลับเอาไว้ก่อน แม้มันกำลังจะโหมชะก็ตาม ทว่าความสอดรู้สอดเห็นของคนในองค์กรเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของคนอื่นนั้นเป็นเรื่องที่ประมาทไม่ได้ ไม่รู้ว่ามิซึซาวาลือลุดรูดจากทางไหน แล้วก็แพร่กระจายไปทั่ว

ตัวหนังสือสีขาวเขียนว่า “เขตโรงเรียน” ทอดตัวยาวอยู่บนถนนราวกับรูปเงา

เด็กๆ ที่เคยเห็นหน้ากันบ่อยๆ อยู่แถบนี้ ทั้งๆ ที่กำลังไปโรงเรียน แต่ต่างก็ดูราวกับกำลังกระโดดโลดเต้นกันไป เพื่อนๆ ที่คุ้นหน้าคุ้นตากันต่างสนุกสนานกับการไปโรงเรียน ร่างน้อยๆ ของแต่ละคนจึงดูราวกับลูกบอลที่กระเด็นกระดอนไปทั่ว

ยุคสมัยนั้นะ โรงเรียนไม่จำเป็นแล้ว

—คำกล่าวอ้างนี้ของไทกิ ถ้าหากเด็กพวกนั้นได้ยินเข้า จะทำหน้าที่แบบไหนกันนะ

ช่วงแรกที่เริ่มหยุดไปโรงเรียน ไทกิดูเหมือนจะรู้สึกผิด ฮิโรกิเองก็ลังเลที่จะคอยกระตุ้นเตือนลูกชายที่ดูมีแต่จะหมดกะจิตกะใจไปเรื่อยๆ แต่จากประสบการณ์ที่เคยได้พบเห็นผู้ก่ออาชญากรรมต่างๆ มา จึงรู้ว่าผู้ที่หลุดจากเส้นทางของสังคมสักครั้งแล้วนั้นจะตกต่ำอย่างรวดเร็วเพียงไร ซึ่งสิ่งนี้เองที่ทำให้ฮิโรกิเต็มไปด้วยความหงุดหงิดขัดเคืองจากประสบการณ์ชีวิตอัยการที่ผ่านมา ฮิโรกิได้เรียนรู้ว่าชีวิตของคนเรานั้นมีสิ่งที่ดีคล้ายกับเส้นทางปกติที่ควรจะต้องยึดถืออยู่ ถ้าให้พูดในแง่พื้นฐานแล้ว ก็เป็นเรื่องธรรมดาสามัญเหมือนกับถ้าหิวก็กินอาหาร ถ้าเหนื่อยก็พักผ่อน ถ้าตกกลางคืนก็นอนหลับ ถ้าหนาวก็หาที่อุ่นๆ เข้าอิงอาศัย แต่ก็มีผู้คนมากมายที่

พลาดพลั้งหลุดไปจากเส้นทางนี้ แล้วระยะทางระหว่างคนเหล่านั้นกับ อาชญากรรมก็ยิ่งใกล้เข้ามาอย่างน่ากลัว หรือหากอธิบายให้ชัดเจนกว่านี้ ก็คือ ถ้าได้เกิดมาอยู่ในเส้นทางที่ก่อร่างสร้างชีวิตของตัวเอง อาทิ ได้โตมา ด้วยความรักในครอบครัว ได้มีเพื่อนและคนรัก จบการศึกษาและเข้าสู่ สังคมคนทำงาน เพียงเท่านี้ อัตราส่วนของคนที่มือแปดเบ็อนด้วย อาชญากรรมก็จะลดลงอย่างฮวบฮาบ แต่การที่คนเราจะเกิดมาในสภาพ แวดล้อมแบบไหนนั้น ถูกตัดสินโดยที่เจ้าตัวเองก็ไม่อาจล่วงรู้ได้ และด้วย เหตุนี้ เวลาเจอกับคนที่พยายามจะผละจากเส้นทางโดยเจตนา ฮิโรกิจึง รู้สึกหงุดหงิดจนเจียนวันก

ดังนั้นฮิโรกิจึงอยากให้ไทกิกลับไปเรียนหนังสือ อยากให้รู้ว่าตัวเอง ไร้เงาเพียงไรที่อุตสาหกรรมได้อยู่บนเส้นทางปกติแล้ว แต่กลับจงใจวางมือเสียเอง เขาแค่ห่วงใยลูกชายอย่างที่สุด เพียงแต่เมื่อใดที่ฮิโรกิพยายามจะบอก เช่นนั้น เนื้อบเนิบนหน้าของไทกิก็จะห้อยย้อยพ่ายแพ้ต่อแรงโน้มถ่วงไปเสีย ทุกที

แล้วระหว่างนั้นไทกิก็เลิกพูดคุยตอบโต้ด้วย ฮิโรกิเองก็พลอยค่อยๆ เลิกสื่อสารไปด้วย ซึ่งเป็นเพียงแค่การปลอบใจตัวเองด้วยความหวังลมๆ แล้งๆ ในใจว่า “เวลาจะช่วยแก้ปัญหาให้เอง” มากกว่าจะเห็นอกเห็นใจ ต่อลูกชายจริงๆ อีกอย่าง ที่ผ่านมادنก็ยกหน้าที่การอบรมเลี้ยงดูไทกิให้ กับยุมิโดยสิ้นเชิงมาตลอด ถ้าให้บอกตามตรง ตนเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ควรจะเข้าหาลูกชายที่ไม่ยอมเปิดใจให้ได้อย่างไรดี

หลังจากนั้น ในระหว่างที่มีเวลาเหลือเฟือ ไทกิก็เริ่มเข้ามาคุยยาม กับสมาร์ตโฟนของยุมิบ่อยๆ และสถานการณ์ก็ได้เปลี่ยนแปลงไป ไทกิได้ ทุ่มเทตัวเองให้กับการเป็นอินฟลูเอนเซอร์ชั้นประถมที่เข้า “การไม่ไป โรงเรียน” และ “การสาธยายว่าในยุคต่อจากนี้ โรงเรียนเป็นสิ่งไม่จำเป็น อีกต่อไป” เรียกร้องความสนใจจากคนอื่นๆ ในวันนั้น ฮิโรกิมีเวลากินข้าว เย็นที่บ้าน แต่กระนั้นก็ยังต้องจัดการกับคดียุ่งยากที่ผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ

แม้ตัวจะอยู่บ้าน แต่เชื่อว่าจิตใจจะอยู่ในสภาวะผ่อนคลาย อาจเพราะเหตุนี้
เนื้อหาในหน้าจอมือถือที่ไทกิซุหระเข้ามาให้ดูด้วยสีหน้าเบิกบานราวกับได้
รางวัลเกียรติบัตรอะไรสักอย่าง ทำให้รับไม่ได้เสียจนตัวเองยังตกใจ

‘พวกเราแต่ละคนต่างก็แตกต่างกันไป แต่กลับให้เราแต่งตัว
เหมือนๆ กัน เรียบเหมือนๆ กัน! ึ่งเง่าชะมัด!’

‘โรงเรียนนะ มันโบราณไปแล้วหรือเปล่าล่ะครับ การได้เรียน
ในสิ่งที่เราสนใจอยากจะเรียนนะมันดีกว่าอยู่แล้ว!’

‘ในสายตาของผม พวกเราอย่างกับถูกล้างสมอง การเรียนที่โรงเรียน
มันมีประโยชน์ต่อการออกไปสู่สังคมแน่หรือ’

ในคลิปวิดีโอั้น ปรากฏภาพเด็กชายตาตี่ที่น่าจะรุ่นราวคราว
เดียวกันกับไทกิ กำลังสาธยายพลางโบกไม้โบกมือร่วนวาย เปล่งเสียงแหลม
ที่ยังไม่น่าจะถึงวัยแตกพาน ผ่านลำคอที่ยังไม่เห็นร่องรอยของลูกกระเดือก
คำเอ่ยอ้างประดังออกมาจากร่างกายที่ดูไม่ค่อยสมส่วนนั้น ล้วนแล้วแต่มา
จากรากฐานสถานภาพในปัจจุบัน เพียงแค่ว่าตอนนี้ตัวเองไม่ยอมไป
โรงเรียนเท่านั้น แต่เมื่อผ่านไปหลายๆ ปี ตอนที่คนรุ่นราวคราวเดียวกับ
ตัวเองถึงวัยที่ไม่จำเป็นต้องไปโรงเรียนอีกต่อไป เด็กชายคนนี้คิดว่าตัวเอง
ยังจะให้เสียงสูงปริ๊ดเอ่ยอ้างอะไรได้อีก นั่นต่างหากคือสิ่งที่อิโรกิเกิดความ
สนใจ

‘จากนี้ไปเป็นยุคของปัจเจกชน การเรียนที่โรงเรียนจะไม่จำเป็น
ต่อไปอีกแล้ว! สังคมเปลี่ยนแปลงไปแล้ว! เพียงแต่ยังมีผู้ใหญ่อีกมากที่ไม่รู้
เรื่องนี้เท่านั้นแหละ!’

ไทกิเล่นคลิปวิดีโอั้นเสร็จก็ตีหน้าราวกับตัวเองกำลังอยู่ข้างๆ เด็ก
ชายคนนั้น ปากบอกว่า

‘ผมก็อยากเป็นเหมือนเขาคนนี้ ไม่ต้องไปโรงเรียน ใช้ความสามารถ
ของตัวเองทำในสิ่งที่อยากทำดูบ้าง’

อิโรกิสั่งให้ไทกินั่งลงต่อหน้า เขาเองก็ไมู้ตัวว่าสิ่งที่พ่ล่ำพูดจน

น้ำลายกระเซ็นเพื่อสั่งสอนลูกชาย หรือเพียงแค่ถากถางความคิดตื่นเขินนั้นโดยมีความรังเกียจเป็นแรงขับเคลื่อน ซึ่งถ้อยคำอันดุเดือดที่พุ่งออกมาจากปากเขานั้น มันช่างเหมือนกับความรู้สึกขณะที่กำลังกระตุ้นให้ผู้ต้องหายอมรับสารภาพเสียแต่โดยดี

กล้ำเนื้อบเนิบหน้าของโทกิ ค่อยๆ ห้อยย้อยพ่ายแพ้ต่อแรงโน้มถ่วง ไม่เชิงว่าเป็นความขุ่นเคืองหวาดหวั่น แต่เป็นสีหน้าที่สื่อความรู้สึกว่าต่อให้อธิบายให้คนคนนี้ฟังไปกี่ไร่ประโยชน์ ซึ่งทำให้ความฉุนเฉียวของอิโรกิยิ่งทวีคูณ

“พูดตามตรงนะ ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าการฝืนให้โทกิไปโรงเรียน เป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือเปล่า”

คืนนั้นขณะเข้านอน ยูมิหนูนุ่มนอนอยู่เคียงข้างอิโรกิ เธอนอนหงาย สายตามองไปยังเพดาน แล้วจู่ๆ ก็เปรยขึ้น

“สุดท้ายแล้วทางโรงเรียนก็คงแค่ตอบกลับมาอย่างเดิมว่าจากการสอบถามในห้อง ปรากฏว่าไม่มีการกลั่นแกล้งรังแกกัน ขึ้นฝืนใจให้ไปโรงเรียน ถ้าเกิดเรื่องไม่พอใจขึ้นมา ฉันว่าเดี๋ยวเขาก็คงจะไม่ไปอีก โทกินะ เป็นเด็กอ่อนโยน อาจจะไม่เหมาะกับการเล่นซุกซนแบบเด็กผู้ชายด้วยกันก็ได้ ตั้งแต่สมัยเรียนอนุบาลแล้ว ที่นี้ถึงจะเป็นโรงเรียนเอกชนก็มีเด็กหลากหลาย เขาอาจไม่สะเดาะใจที่อยู่ในที่ซึ่งมีคนเยอะๆ ก็ได้”

อิโรกิที่นอนอยู่ข้างๆ ปิดเปลือกตา ทำที่ไม่อยากจะฟังเรื่องนี้อีก แต่พอหลับตาลงในความมืด โสตประสาทกลับไวยิ่งกว่าเดิม

“ฉันว่าคำพูดที่ว่าโรงเรียนไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่าง มันเป็นเรื่องที่ให้กำลังใจลูกเราอยู่นะ สังคมอาจกำลัง เปลี่ยนไปสู่รูปแบบการดำรงชีวิตที่สามารถอยู่ได้โดยไม่จำเป็นต้องไปโรงเรียนแล้วก็ได้

“พอเดินผ่านเขตโรงเรียน ทิวทัศน์ของเมืองก็เปลี่ยนจากย่านที่อยู่อาศัยไปเป็นชุมชนเมือง ขณะผลุบเข้าประตูทางเข้าสถานีรถไฟใต้ดิน อิโรกิ รู้สึกได้ว่าจิตสำนึกของตนกำลังเปลี่ยนหน้าที่จากพ่อในครอบครัวเทราอิ

ไปเป็นมนุษย์ทำงานคนหนึ่งในสังคม

—ในสายตาของผม พวกเราอย่างกับถูกล้างสมอง การเรียนที่โรงเรียน มันมีประโยชน์ต่อการออกไปสู่สังคมแน่หรือ

จะว่าไป ทั้งเด็กชายในคลิบวีดีโอ นั่น รวมทั้งไทกิและยูมิ ต่างไม่รู้หรอกว่าผู้ต้องหาส่วนใหญ่ที่ฮิโรกิเคยเผชิญหน้าด้วยในฐานะอัยการนั้น ล้วนก้าวพลาดจากเส้นทางที่ควรจะเหยียบย่างทั้งนั้น พวกเขาเลยกระโดดข้ามเส้นที่กฎหมายขีดเอาไว้ได้อย่างง่ายดาย

—สังคมเปลี่ยนแปลงไปแล้ว! เพียงแต่ยังมีผู้ใหญ่อีกมากที่ไม่รู้เรื่องนี้เท่านั้นแหละ

ทำให้ความยุติธรรมในสังคมกลายเป็นจริง จุดมุ่งหมายขององค์กรที่ชื่อว่าสำนักงานอัยการ เราอยากจะเป็นคนที่ร่วมแบกรับปีกข้างหนึ่งของมันเอาไว้

—ขณะที่ขึ้นรถไฟฟ้าใต้ดินมุ่งหน้าไปยังสำนักงานอัยการโยโกฮามะ คำสัจย์ปฎิญาณขณะเข้ารับตำแหน่งอัยการก็หวนกลับมาในหัวของฮิโรกิเสมอ

แต่หลังๆ มาเนี่ย กลับรู้สึกที่คำว่า “สังคม” ที่อยู่ในวลี “ความยุติธรรมในสังคม” นั้น กำลังห่างไกลจากตนไปทุกที ขณะมุ่งหน้าใกล้สถานที่แห่ง “ความยุติธรรม” เข้าไปเรื่อยๆ ฮิโรกิก็ถึงกับต้องตั้งสติเสียใหม่ให้มันคง

ศิรีย นาซึกิ

515 วันก่อนจะถึงวันที่ 1 พฤษภาคม 2019

แม้จะตั้งสติให้มั่นคงแล้ว แต่อุณหภูมิร่างกายก็ไม่ได้แปรเปลี่ยน ซึ่งคงเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้เพราะทั้งห้องตั้งอุณหภูมิเครื่องปรับอากาศไว้ในระดับนี้ แต่นาซึกิก็อดคิดไม่ได้ว่าอย่างน้อยตอนที่อุณหภูมิจากเครื่องปรับอากาศพุ่งมายังตนก็ช่วยปรับให้มันพอดีกับอุณหภูมิของฤดูกาลไหนก็ได้สักหน่อยไม่ได้หรือยังไง”ขอโทษนะครับ เรากำลังหาเบาะที่นอนอยู่ปะครับ”

เธอเริ่มจะพอเดาได้แล้วว่าลูกค้าคนไหนจะชิงถามขึ้นก่อนที่เธอจะหันทักทาย คนที่มีนิสัยชอบถามคนอื่นแทนที่จะคิดด้วยตัวเองนั้น มีบางสิ่งที่คุณคล้ายกับความเอื่อยเฉื่อยยากจะหวังพึ่งพาได้แสดงออกมาผ่านรูปร่างหน้าตาและกิริยาท่าทาง

“คะ เบาะที่นอนนะคะ ขอขอบคุณคะ”

ทันทีที่ได้ยินเสียงทักทายของลูกค้า ร่างกายของนาซึกิก็เปิดสวิทช์ฟังเสียงที่เปี่ยมน้ำใจไม่ตรีเสียดจนคนสิ้นใจของตัวเองผ่านหูไปพลางลงมือปฏิบัติงานไปโดยไม่ให้ผิดพลาดก็พอแล้ว ชั่วโมงการทำงานมันช่างเป็นเรื่องง่ายๆ สบายๆ เสียนี้กระไร

“เบาะที่นอน เรามีอยู่หลายชนิดหลายแบบด้วยกันคะ มีเงื่อนไขในการเลือกอะไรหรือเปล่าคะ”

“กำลังหาแบบที่นอนแล้วไม่ปวดเอวนะครับ...เอ่อ พอดีเราถูกใจแบบที่เห็นในโฆษณาก็เลยมาหาซื้อดู ขอโทษนะครับ ที่เขาบอกว่าหนักก็ฟ้า...ซื้ออะไรนะ...จำไม่ได้แล้ว ขอပါใช้นะครับ”

“ที่นอน & Air ซีรีส์สินะคะ เชิญทางนี้เลยคะ”

คำพูดคล้องปรือไม่ติดขัดของนาซึกิ ทำให้สองสามีภรรยาโล่งอก ทั้งคู่น่าจะอยู่ในวัยหกสิบปีต้นๆ เป็นวัยที่แม้จะมีลูกเต้า แต่คงจะแยกครอบครัวออกไปแล้ว ก็เลยใช้เงินเก็บเพื่อถนอมสุขภาพและอายุขัยของตัวเอง เป็นลูกค้าที่เป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของร้านขายเครื่องนอนที่นาซึกิทำงานอยู่เลยเสียละ

“อะ นี่แหละ? ไอ้นี้แหละ หวา แต่แบบเดียวกันก็มีหลายชนิดเหมือนกันนะคะเนี่ย”

แม้ฝ่ายหญิงพูดเปรยออกมาแบบนั้น แต่ก็มองออกว่าหล่อนสอดส่ายสายตาไปตามป้ายราคาของเบาะมากกว่าจะสนใจความแตกต่างของผลิตภัณฑ์ แต่ฝ่ายผู้ชายนั้นก็กลับตรงกันข้าม อ่านข้อความบรรยายสรรพคุณเทียบกันอย่างเปิดเผยราวกับจะโชว์ว่าไม่แคร์ว่าราคาจะถูกหรือแพง

“เรามีสินค้าเตรียมไว้ให้เลือกมากมาย จั้้นหนูขออธิบายสักนิดนะคะ”

นาซึกิตั้งประโยคที่อยู่ภายในสมองออกมาเป็นคำพูด

“คิดว่าคงจะได้เห็นจากในโฆษณากันแล้ว คุณสมบัติพิเศษของรุ่น & Air ก็คือจะช่วยกระจายน้ำหนักที่เกิดจากแรงกดทับของร่างกายขณะนอน ไม่ว่าจะพลิกตัวนอนในท่าไหน ก็ไม่เกิดภาวะเลือดไหลเวียนติดขัดและลดการสะสมความเหนื่อยล้าได้คะ”

ฝ่ายหญิงพยักหน้าร้อง “อ้อ” แต่ก็มองออกได้ชัดว่าไม่ค่อยจะเข้าใจ เพียงพยักหน้าไปตามแก้นอย่างนั้นเอง ส่วนฝ่ายชายแสดงท่าที่เชื่อมั่นในการอ่านทำความเข้าใจของตัวเองมากกว่าคำอธิบายจากปากของพนักงานขายหญิงอายุน้อย จึงไม่ยอมละสายตาจากแผ่นป้ายที่เขียนอธิบายรายละเอียดสินค้าไว้

“อยากจะให้คุณลูกค้าทดลองสัมผัสสินค้าซีรีส์นี้ดูหน่อยนะคะ”

พอนาซึกิกระตุ้น มีแต่ฝ่ายหญิงที่ยื่นมือไปยังตัวอย่างสินค้า

“อย่างที่เห็นนะคะ ว่าผิวหน้าของเบาะนั้นทำไว้ให้มีส่วนนุ่มกับส่วนที่หนุน ดูจากรูปลักษณะแต่ก็ไม่เชิงว่าเป็นเฉพาะผิวหน้าหรือคะ ที่นอนรุ่นนี้ยังรองรับทั้งเรือนร่างของคุณลูกค้าไว้ในหลายๆ จุด ส่วนที่สัมผัสกับร่างกายจะไม่ทำให้เลือดไหลเวียนติดขัด ยิ่งผลิตภัณฑ์ราคาสูง ยังมีจุดรับน้ำหนักจำนวนมากขึ้น โครงสร้างของชั้นสปริงก็ละเอียดอ่อนยิ่งขึ้น แน่นอนว่าในผลิตภัณฑ์ระดับมาตรฐาน คุณก็สามารถสัมผัสได้ถึงประสิทธิภาพนี้แล้ว แต่ถ้าเวลาตื่นยังรู้สึกปวดเอวอยู่แล้วละก็ ขอแนะนำให้ทดลองระดับพรีเมียมด้านนี้ดูนะคะ”

“เงินหรือคะ ฝ่ายหญิงเหลือบมองสีหน้าฝ่ายชายแวบหนึ่ง ดูจากท่าทีแล้วสื่อได้ถึงกระบวนการแก้ปัญหาของครอบครัวนี้ แต่จะว่าไปแล้วลูกค้าสูงอายุที่มาซื้อที่นอนหรือในร้าน ส่วนใหญ่จะเป็นทำนองเดียวกันทั้งนั้น”

พอได้ยินคำว่าร้านขายเครื่องนอน ไม่รู้ว่าเพราะพ่อกับแม่ยังติดภาพลักษณ์ของเซลล์ขายของตามบ้านที่เกี่ยวข้องขายเบาะพุทงที่เป็นฟูกเกรดหรืออยู่หรือเปล่า ตอนที่นาซึกิบอกว่าจะเปลี่ยนงาน ปฏิกริยาตอบรับของทั้งสองจึงไม่ได้ยินดีด้วยนัก ท่าทางเหมือนจะกังวลจนวาดภาพในหัวว่าการขายเครื่องนอนในยุคเศรษฐกิจตกต่ำแบบนี้ไม่เข้าท่าแน่ๆ แต่พอนาซึกิเอาที่นอนที่ซื้อในราคาลดพิเศษสำหรับพนักงานไปฝากเป็นของขวัญ ทั้งพ่อและแม่ต่างก็ยอมยกธงขาวให้กับความนอนสบายของมันในทันที และหลังจากเริ่มงานเธอก็ได้รู้ว่าทุกวันนี้อุตสาหกรรมเครื่องนอนถือเป็นธุรกิจที่กำลังไปได้อย่างราบรื่นโดยมีปัจจัยต่างๆ ช่วยผลักดัน ไม่ว่าจะเป็นกระแสนิยมของการ “ทำให้ใช้เวลาอยู่กับครอบครัวได้รื่นรมย์ยิ่งขึ้น” ที่แพร่หลายไปพร้อมกับการแทรกซึมของคำว่า “เวิร์ก ไลฟ์ บาลานซ์—สมดุลระหว่างการทำงานและการใช้ชีวิต” และความใส่ใจสุขภาพที่มาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมสูงวัย

ฝ่ายหญิงยังคงแอบชำเลืองส่งสายตา ไปยังฝ่ายชายที่น่าจะเป็นสามีเช่นเคย พลังถามว่า

“อ้อ เอาจังดีนะ อยากจะขอลองนอนดูหน่อยได้ไหมคะ”

“แน่นอนสิคะ” นาซึกิตอบด้วยรอยยิ้ม เธอตระหนักดีว่าแค่ลองนอนนิดหน่อยนั้นยังไม่อาจทำให้รู้สึกถึงความพิเศษของที่นอนได้หรอก สิ่งจำเป็นสำหรับการซื้อของแบบนี้หาใช่ความยินยอมพร้อมใจ หากแต่ต้องอาศัยความกล้าหาญด้วยตอนที่ตัดสินใจมาทำงานในร้านขายเครื่องนอนที่อยู่ในมอลล์ซึ่งเชื่อมต่อกับสถานีโทยามะ เพื่อนร่วมงานในที่ทำงานก่อนหน้านี้ต่างก็กินข้าวเที่ยงไปพลางหัวเราะไปพลางว่า

“เดี๋ยวร้านก็เจ๊งแล้วมั้ง!” บ้างก็ว่า

“เบาะที่นอนหรือยางไนโตรลันะเดี๋ยวนีมีแบบที่ติดมากับเตียงแล้ว” แต่นาซึกิก็ไปหาข้อมูลรับสมัครงานของร้านเครื่องนอนเอาไว้แล้ว เธอไม่เข้าใจเพื่อนๆ เหมือนกันว่า ทั้งที่พวกตนกำลังสนองตอบความอยากอาหารโลหะอันเป็นหนึ่งในกิเลสใหญ่สามอย่างของมนุษย์กันอยู่แท้ๆ แต่ทำไมถึงได้พุดดูหมิ่นดูแคลนธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับความโลภในการนอนไปได้นะ

“ขอบคุณค่ะ แล้วกรุณามาเยี่ยมอีกนะคะ”

สุดท้ายคู่สามีภรรยาที่ทั้งคำพูดที่ได้ยินบ่อยๆ ว่า ขอกลับไปคิดก่อนอีกหน่อย แล้วก็ออกจากร้านไป จุดที่เป็นคอขวดสำคัญก็คงเป็นราคานี้แหละ แต่นาซึกิรู้ดีว่าอีกไม่นานสองสามีภรรยาจะต้องกลับมาซื้อที่นอนนั้นอย่างแน่นอน คนที่ลองได้รู้เข้าสักครั้งว่า

“ขอแค่มีเงินเท่านั้น คุณภาพการนอนก็จะดีขึ้น”

มีความเป็นไปได้สูงที่ปากกระเป๋การเงินจะยิ่งอ่อนระทวย ความคิดที่ว่าอยากใช้เวลาหลายชั่วโมงในแต่ละวันไปกับสิ่งที่เรียกว่าการนอนหลับชั้นเลิศ เป็นสิ่งที่ยากจะสลัดออกจากหัวได้โดยง่ายตายสินค้าที่ต้องผลักดันในการขายและเป้าหมายการเพิ่มยอดขาย ตลอดจนเงื่อนไขประชาสัมพันธ์กับวิธีจัดการข้อมูลเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ทางบริษัทแม่จะแจ้งให้พนักงานฝ่ายขายได้รับรู้ทุกต้นเดือน แต่ก็ไม่ถึงกับกำหนดเป้าให้แต่ละคน หากเป็นผู้จัดการร้านอาจจะถูกกดดันสักหน่อย แต่ถ้าตำแหน่งเป็นเพียงพนักงานขาย

ที่ยืนขายอยู่ในร้านละก็ ไม่ได้มีการบีบคั้นทางจิตใจแต่อย่างใด ซึ่งนาซึกิ คิดว่าที่นี่เป็นที่ทำงานที่ดีเลยเสียวละ

แต่นั้นหมายถึงเฉพาะตอนที่อยู่ในฐานะพนักงานขายคนหนึ่งที่ยืน อยู่ในร้านเท่านั้นนะ

นาซึกิเหม่อมองผู้คนที่เดินไปมาในห้าง อาจเป็นเพราะช่วงเวลา ทั้งที่เป็นวันเสาร์จึงแทบจะไม่มีพวกเด็กนักเรียนเลย ส่วนใหญ่จะเป็นสามีภรรยา สูงวัย หรือผู้ใหญ่ที่เข็นรถเข็นเด็ก และคู่รักอายุน้อย เหล่าผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันในพื้นที่ซึ่งรวบรวมสรรพสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการค้าเงินชีวิตเอาไว้ นั่นมองดูแล้วผู้คนต่างสบายอกสบายใจกันอย่งที่สุด

แอร์เย็นไปหน่อยจริงๆ นั่นแหละ

นาซึกิหมนตัวเดินกลับเข้าไปในร้าน ตระหนักขึ้นมาอีกครั้งว่าเมื่อปล่อยตัวปล่อยใจไปในเวลาที่คั่นระหว่างการต้อนรับลูกค้ารายหนึ่งกับลูกค้ารายต่อไปแล้ว มีเพียงตนเองเท่านั้นที่ดูเหมือนจะไม่กลมกลืนไปกับบรรยากาศของห้างขนาดมหึมาแห่งนี้

เธอไปซื้อข้าวเที่ยงที่ร้านสะดวกซื้อบริเวณพื้นที่สำหรับนั่งพักผ่อน ขณะกำลังจะหย่อนตัวลงนั่งก็มีเสียงทักขึ้น

“เหนียวไหม ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ”

ไม่รู้ว่ชายูริโผล่มาจากทางไหน

“สวัสดิ์ค่ะ”

“นี่ คุณคิริยู เกิดศักราชเฮเซ*หรือเปล่า”

“นั่นสินะคะ เกิดปีต้นรัชกาลใหม่พอดี ก็เลยเกิดศักราชเฮเซแบบเฉียดฉิวเลย”

“เหรอ งั้นเอง” ชายูริพูด แล้วก็เอาหลอดดูดบักก่องนมถั่วเหลืองที่ซื้อมาจากร้านสะดวกซื้อ

“เกิดปีต้นรัชกาลเหรอ งั้นถ้าเปลี่ยนรัชกาลอีกที พวกเราก็คงถูกจัด

ไปอยู่ร่วมกับพวกขุนเกิดปีโชวะสินะ”

(ยุคเฮเซ : Heisei jidai เป็นชื่อยุคและชื่อรัชศกของประเทศญี่ปุ่น ในรัชสมัยของสมเด็จพระจักรพรรดิอากิฮิโตะ ตั้งแต่วันที่ 8 มกราคม ค.ศ. 1989 ถึงวันที่ 30 เมษายน ค.ศ. 2019 ซึ่งเป็นวันที่สละราชสมบัติ รัชศกเฮเซ เริ่มต้นเมื่อวันที่ 8 มกราคม ค.ศ. 1989 โดยเริ่มนับจากวันที่สมเด็จพระจักรพรรดิอากิฮิโตะขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิลำดับที่ 125 ในวันหลังวันสวรรคตของสมเด็จพระจักรพรรดิฮิโรฮิโตะ พระราชบิดา ตามธรรมเนียมของประเทศญี่ปุ่น สมเด็จพระจักรพรรดิฮิโรฮิโตะได้รับการขนานพระนามว่า “จักรพรรดิโชวะ” เมื่อวันที่ 31 มกราคม ค.ศ. 1989

ด้วยเหตุนี้ ปี ค.ศ. 1989 จึงนับเป็นศักราชโชวะปีที่ 64 จนถึงวันที่ 7 มกราคม ค.ศ. 1989 และเป็นศักราชเฮเซปีที่ 1 ตั้งแต่วันที่ 8 มกราคม เป็นต้นไป ยุคเฮเซสิ้นสุดเมื่อวันที่ 30 เมษายน ค.ศ. 2019 (ศักราชเฮเซปีที่ 31) ซึ่งเป็นวันที่มีพระราชพิธีสละราชบัลลังก์ดอกเบญจมาศของสมเด็จพระจักรพรรดิอากิฮิโตะ ยุคถัดจากยุคเฮเซคือยุคเรวะ เริ่มต้นในวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 2019 ในเวลาที่ยังคืบตามเวลาท้องถิ่นญี่ปุ่น ซึ่งเป็นวันที่สมเด็จพระจักรพรรดินารูฮิโตะขึ้นเถลิงถวัลย์ราชสมบัติ)

เสียงของซาโอริที่คุยจ้อไม่หยุดรากับกำลังสนทนากันอย่างเป็นเรื่องเป็นราวนั้น ออกจะดังไปหน่อยทุกครั้ง นาซึกิจึงรู้สึกได้ว่าถูกคนรอบข้างขมวดควิวใส่หรือเหลือบมองมาแวบหนึ่งอยู่เสมอ

ราวสองเดือนก่อน จู่ๆ ก็มีคนเข้ามาทักทายตรงพื้นที่พักผ่อนซึ่งพนักงานของไอออนมอลล์ไม่ว่าใครก็สามารถเข้ามาใช้ได้ และคนคนนั้นก็คือนาซึกิ ซาโอรินี้แหละ พอดูหน้าก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นพนักงานเสียงดังๆ ที่ทำงานอยู่ในร้านสรรพสินค้าฝั่งตรงกันข้าม แต่นาซึกิก็ออกจะงงๆ เพราะยังไม่เคยเห็นใครพยายามจะสร้างมิตรภาพข้ามร้านแบบนี้มาก่อน

“นี่ ขอนั่งข้างๆ หน่อยได้ไหม ฉันเป็นพนักงานร้านสรรพสินค้าฝั่งตรงกันข้าม รู้ใช่ไหม ปกติฉันจะอยู่ร้านตลอด”

หล่อนพูดน้ำไหลไฟดับจนแทบไม่คิดว่าเพิ่งจะเคยทักทายกันเป็นครั้งแรก ตอนนั้นซาโอริหย่อนตัวลงนั่งตรงเก้าอี้ข้างๆ โดยไม่รอฟังคำตอบจากนาซึกิ

“พอดีฉันอายุเยอะที่สุดในร้าน คุยกับใครก็ไม่ถูกคอ ขอนั่งข้างๆ หน่อยนะ เอ้อ อ้าว นั่งไปแล้วนี่นา พอดีเห็นว่าร้านฝั่งตรงกันข้ามมีคนน่าจะรุ่นเดียวกันอยู่ ก็เลยเล็งๆ ไว้ว่าจะคุยถูกคอกันไหมนะ”

นี่ถ้าบอกความรู้สึกตามตรงได้ นาซึกิก็คงจะบอกไปว่า ไม่ละคะ แต่ในฐานะที่เห็นหน้ากันตลอดในระหว่างทำงาน จึงไม่อาจปฏิเสธไปตรงๆ ได้ หลังจากนั้น ซาโอริมักจะรुक้าเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวที่นาซึกิอุตส่าห์สร้างขึ้นมาด้วยความทะนุถนอมได้อย่างง่ายดาย แล้วระหว่างที่ระดมคำพูดสนทนาใส่อยู่ฝ่ายเดียวนั้น นาซึกิก็รู้ได้คำว่า “อยากเป็นเพื่อนด้วย” ที่ซาโอริพูดกับเธอ ไม่ได้มีความหมายตามนั้นแต่อย่างใด

“ในฐานะที่ได้เกิดปีเฮเซจะกลายเป็นของเก่าไปเร็วถึงขนาดนี้เขี้ยวอีกปีครึ่งใช้ใหม่ กะอีแค่ปีต้นรัชกาล เปลี่ยนพรุ่งนี้เลยจะดีกว่ามัง”

ซาโอริที่กำลังพลาบไม่หยุดปากนั้น ช่วงเวลาพักของเธอเริ่มตั้งแต่ว่าก็โมงกันนะ ถ้าประเมินจากที่น่าจะกินมือเที่ยงเสร็จแล้ว จากนี้ไปอีก 45 นาทีก็น่าจะหยุดพักอีก นาซึกิตอบเออออกพอไม่ให้ขัดใจซาโอริไปว่า

“นั่นสินะคะ อีกปีครึ่งอย่างกับไม่ใช่เรื่องจริงเนอะ”

พลาทบทวนข่าวเมื่อวาน การสละราชสมบัติในปลายเดือนเมษายน ปี 2019 นั้น นายกรัฐมนตรีแจ้งว่า “ลงมติดกันในสภाराชวงศ์”

—แม้จะมีคำศัพท์ที่ไม่คุ้นตาอยู่หลายคำ แต่ก็พอรู้ว่าสิ่งที่ประกาศคืออึกราวปีครึ่ง ศักราชก็จะเปลี่ยน นาซึกิที่เคยมีชีวิตผ่านต้นรัชกาลมาเพียงรัชกาลเดียวนั้น นึกภาพไม่ออกเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าซาโอริที่เกิดอยู่ในช่วงเวลาที่ถูกรเรียกว่ารัชสมัยโชวะเพียงสามปีไม่เห็นจะน่าปลื้มราวกับเป็นผู้ชนะเสียเต็มประดาเลยสักนิด

“ต้นรัชกาลหน้า จะมีอะไรเจ๋งๆ หน่อยได้ไหมนะ อย่างเขียนศักราช

ด้วยตัวคาตาคานะหรือตัวภาษาอังกฤษเลย”

“ก็ไม่รู้สิคะ”

ตรงกันข้ามกับคำแสบภาวนาของนาซึกิที่ขอให้อีกฝ่ายไปให้พ้นๆ เสียที เสียงของซาโอริกลับยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ

“เดือนธันวาคมแล้วเหอเนี่ย”

ซาโอริเหยียดแขนทั้งสองข้างออกมาเหนือโต๊ะ แล้วเปรยขึ้นว่า

“เป้าหมายของปีนี้ กะว่าจะมีลูกแล้วก็ลาออกจางานแท้ๆ เลยนะเนี่ย”

เกิดความรู้สึกว่ามีคนที่ยิ้มแฉ่งให้กับระดับเสียงของซาโอริมาตั้งแต่แรก ตอนนีพากันหุ่มีง

“พวกเด็กสาวเข้ามาไม่นานก็มีห้องลาออกไปแต่งงาน เหลือฉันอยู่คนเดียวนี้แหละ เป็นรองผู้จัดการนี่ จะลาออกทั้งทีก็ลำบาก”

จะไปโรงพยาบาลก็ต้องใช้เงิน ซาโอริบ่นต่อ ไม่แยะแสบว่าคนรอบข้างจะได้ยินหัวข้อเรื่องที่คุณ เมื่ออาทิตย์ที่แล้วก็ได้ยินหล่อนคุยเป็นน้ำไหลไฟดับกับพนักงานชั่วคราวหญิงอายุน้อยคนเดียวอยู่ในร้าน คุณกันเสียงดังลั่นเรื่องใช้ชีวิตตราตรึงกัน ตอนนั้นซาโอริพูดดังลั่นร้านราวกับจะประกาศสัมพันธไมตรีให้คนรอบข้างรับรู้กันทั่วหน้าว่า

“พอเสร็จแล้ว ใ้อตอนที่เขาทิ้งตัวลงมาที่บ่นนี้แหละ หนักซะมดตาย!”

บ้างละ

“กะจ้งหวะที่จะจุดติดง่ายๆ โอกาสก็ไม่อำนวยสักที”

หรืออะไรทำนองนี้ ส่วนเด็กสาวที่เป็นคู่สนทนาก็หัวเราะเอิ๊กอ๊ากตอบด้วยเสียงดังพอๆ กันว่า

“พอตัดสินใจว่าเลือกวันไหน ก็ลุยเต็มที่เลยเหอคำ”

พอสภาพแวดล้อมหรืออายุเปลี่ยนแปลงไป ผู้คนที่คบหาก็อพลอยเปลี่ยนไปด้วย แต่เรื่องที่คุณคุยกันต่างก็เหมือนกันเสียจนน่าหวาดหวั่น

“ฉันเองก็อยากจะลงไว้ๆ เหมือนกันนะ ลงจากสถานการณ์ที่ไม่ทำอะไรต่ออะไรก็ดูค่างๆ คาๆ แบบนี้นี่ละ”

อยากจะลง เป็นคำพูดที่ซาโอริชอบใช้บ่อยๆ

อยากจะท้อง แล้วก็ลงจากความหงุดหงิดกับแฟนที่ไม่ยอมแต่งงาน ด้วยเสียที เบื่อหน่ายเต็มที่กับงานที่ต้องยืนขายซึ่งใช้ว่าตัวเองจะชอบ อยากจะมีครอบครัว แล้วก็ลงจากงานร้านสรรพสินค้าที่ยอดขายไม่เคยจะขึ้น เสียที อยากจะมีหลานให้พ่อแม่ผู้ม เพื่อลงจากความน่าเบื่อหน่ายที่ต้องคอยรับมือกับพ่อแม่ผู้มีอำนาจเหนือกว่าเต็มที่

“แล้วตอนส่งท้ายปีเก่าต้อนรับขึ้นปีใหม่ล่ะ”

จู่ๆ ซาโอริกี้หันมาถามนาซึกิ

“คุณคิริยุ ยังอยู่บ้านเดิมใช่ไหม ไม่ไปไหนกับแฟนบ้างหรือไง อย่งไปเมืองนอกงัย”

“ไม่มีแผนอะไรพิเศษหรอกคะ”

ก่อนหน้านี้ออกไปแล้วไงคะ พอเสริมไปแบบนี้ ซาโอริกิบ่นว่า

“ยังเอ้อระเหยลยชขายไม่เปลี่ยนเลยนะ”

แล้วหันหลังให้ นาซึกิรับรู้ได้ว่าผู้คนที่กำลังเงี้ยวหูฟังกันอยู่นั้น ต่างก็พากันหลุบหูกันไปเป็นแถว

นาซึกินั้นอาศัยอยู่กับพ่อแม่ที่บ้านเดิมของเธอ ถ้ามองจากสถานีโอกายามะที่เชื่อมต่อกับไอออนมอลล์แล้ว บ้านของเธอจะอยู่ที่เขตนากะคุ ซึ่งเลยแม่น้ำเฮียวคุเค็นงาวะไป ถ้าขับรถจากที่ทำงานไปทางตะวันออกกินเวลาแค่ราวยี่สิบนาที เวลาเห็นภาพรถไฟที่มีผู้โดยสารแน่นตู้ในขบวนก็อดรู้สึกไม่ได้ว่าของแบบนี้มันมีอยู่จริงๆ นะหรือ หลังจากทีนาซึกิจบชั้นมัธยมปลายสายพาณิชยจากโรงเรียนในท้องถิ่น เธอก็เข้าทำงานเป็นพนักงานประจำพร้อมกับเพื่อนนักเรียนที่จบการศึกษาคนอื่นๆ อีกหลายคนในบริษัทขนส่งท้องถิ่น แต่หลังจากทำงานได้เจ็ดปีก็เปลี่ยนอาชีพ หางานใหม่ที่ไม่มีเพื่อนที่จบจากโรงเรียนเดียวกัน เลือกรการทำงานแบบที่ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับบริษัทไปตลอดชีวิต

“แล้วคุณนาซึกิคะ ไปไหนบ้าง ช่วงส่งท้ายปีเก่าขึ้นต้นปีใหม่นี้ล่ะ”

เธอย้อนถามซาโอริตามมารยาท แต่เจ้าตัวกลับทอตสองแขนไว้บนโต๊ะอยู่อย่างนั้น ตอบอย่างไม่ใส่ใจว่า

“คงไม่ไปไหนละมั้ง เดินทางนะเหนื่อยจะตาย”

นาซึกินั้นไม่เคยไปต่างประเทศ จะว่าไปแล้วก็ไม่เคยนั่งเครื่องบินเลยด้วยซ้ำ ไม่เคยอยู่อาศัยที่อื่นนอกจากถิ่นฐานหมู่บ้านเขตเมืองที่บ้านเกิดของตัวเอง และก็มีความเป็นไปได้สูงว่าซาโอริเองคงจะไม่ต่างกัน จะว่าไปแล้ว คนที่อยู่ในพื้นที่พักผ่อนในตอนนี้เป็นครั้งก็คงจะเป็นเช่นเดียวกัน เรื่องแบบนี้เป็นรูปแบบวิถีชีวิตที่มีเกิดขึ้นทั่วไปบนโลกใบนี้

แม้จะถูกจัดอยู่ในประเภทเดียวกันก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกอึดอัดคับข้องใจ แต่ประการใด คงเพราะว่าเป็นรูปแบบชีวิตที่มีให้เห็นดาษดื่นในโลกนี้แหละ

“คุณศิริยุเนีย ไม่มีแฟนกับเขาเลยหรือ ไม่อยากมีแฟนกับเขาบ้างหรือไง ไม่มีแฟนมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

ซาโอริโยนคำถามแบบรุกคืบเข้าใส่ไม่ยั้ง

“ก็ ไม่ได้อยากจะมีเสียหน่อยนี่คะ”

นาซึกิตอบอย่างซาเฉยราวกับมองไม่เห็นเครื่องหมายคำถามของอีกฝ่าย

เลยกลายเป็นว่ากินอาหารมือเที่ยงไปได้ไม่ถึงไหน ไม่เชิงว่าเพราะต้องคอยคุยด้วยเลยไม่มีเวลาเคี้ยว แต่เพราะความอยากอาหารที่น่าจะมีอยู่พอสมควรนั้น ดูเหมือนจะละลายหลุดลอดหว่างนิ้วไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

“คุณศิริยุเนีย ใจเย็นจริงนะ แม้แต่พวกที่เกิดปีเฮเซเองก็กำลังจะไม่สาวแล้วนา”

“นั่นสินะคะ”

ไม่ได้คิดว่าตัวเองสาวตั้งแต่แรกแล้วละคะ นาซึกิเสริมเบาๆ ซาโอริดูดลอดกาแพที่คาบอยู่จนเสียงดังซู้ดๆ จากนั้นเหม่อมองเล็บของตัวเองพลางบัน

“คุณศิริยุเนียไม่ยอมเล่าอะไรเลยนะ ที่ฉันยังเล่าอะไรๆ ให้ฟังตั้งเยอะแยะ”

“อ๊ะ รองผู้จัดการ!”

เสียงแหลมๆ ที่ยังคงฟังสาวอยู่ ลอยมาจากด้านหลัง

“นี่ ผู้จัดการเขาตามหาตัวอยู่นะคะ! เห็นบ่นว่าหมดเวลาพักแล้ว รีบกลับร้านดีกว่ามังคะ ผู้จัดการเค้าเริ่มดูหงุดหงิดขึ้นมาแล้ว”

“แยละ โดนจับได้ซะแล้ว”

เด็กสาวที่ร้องเรียกนั้น คือคนที่คุยเรื่องกิจกรรมกลางดึกอย่างออกรสกับซาโอรินนั่นเอง ป้ายชื่อบนอกเสื้อของเธอมีอักษรว่า “วากิโมโตะ” เธอเร่งซาโอริอีกครั้ง “เร็วเข้าๆ”

“จ้ะ ค่อยคุยกันใหม่ละ คุณศิริษ”

พริบตาที่ซาโอริถูกจากเก้าอี้ ก็ทันเห็นว่าหล่อนขยับตาให้กับวากิโมโตะ แม้สภาพแวดล้อมหรือยุคสมัยจะเปลี่ยนแปลงไปเพียงไร แต่นี่ก็เป็นภาพที่ยังดำเนินต่อไปเรื่อยๆ อย่างไม่แปรเปลี่ยน

พอซาโอริจากไป บรรยากาศของทั้งโตะก็ผ่อนคลายลง เสียงที่ดังลั่นของซาโอริทำให้หล่อนกลายเป็นตัวเอกของสถานที่นั้นไปโดยปริยาย

วากิโมโตะไม่เคັงให้นาซึกิ ทั้งยังแสดงท่าทีอย่างชัดเจนว่าไม่ได้ต้องการสนทนาด้วยเป็นพิเศษ หล่อนหย่อนตัวลงนั่งแทนซาโอริที่เพิ่งนั่งอยู่เมื่อคี้ ถ้าหากซาโอริไม่อยู่ด้วยวากิโมโตะจะไม่ชวนนาซึกิคุย สำหรับหล่อนแล้วนาซึกิก็เป็นเพียงพนักงานขายคนละรุ่นกันของร้านฝั่งตรงข้ามเท่านั้น นาซึกิเองก็ไม่มีควมประสงค์ที่จะย่นระยะห่างระหว่างตนกับวากิโมโตะ ก็เลยรู้สึกชอบคุณกับการวางตัวอย่างเป็นธรรมชาติของหล่อน และพอเห็นท่าที่ที่อีกฝ่ายแกล้งปิดประตูอัตโนมัติใสตนแล้ว นาซึกิจึงรู้คี้ว่าเด็กคนนั้ตอนที่คุยอยู่กับซาโอรินั้นเสแสร้งทำเป็นสนิทสนม หาได้ออกมาจากใจจริงไม่ ก็เพียงแค่ลิ่งหลอกเจ้าให้ซาโอริสบายใจที่ลสุดเท่านั้นเอง

และที่ลสำคัญ นาซึกิรู้คี้ว่าลสำหรับซาโอริแล้ว ตัวเองก็เป็นแค่ของเล่นของอีกฝ่ายเท่านั้น เหตุที่ซาโอริมาชวนคุยไม่ได้อยากจะเป็นเพื่อนด้วยอย่างแนนอน ในแต่ละวันที่จะอะไรๆ ก็ไม่ได้ตั้งใจ หล่อนก็แค่ต้องการ “ใครลักคน

มาเป็นของเล่น” ไว้สนุกกันกับเพื่อนร่วมงานเท่านั้นเอง

ในที่ทำงานซึ่งมีคนลาออกกันไม่หยุดหย่อนเพราะตั้งครมร์ จนตอนนี้ซาโอริเองกลายเป็นเหมือนคนนอกคอกไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ เธอจึงจำเป็นต้องหาใครสักคนที่ตัวเองจะได้ขึ้นนิ้วกล่าวหาว่าเป็นคนนอกคอกบ้าง

เวลาพักเหลื้อก็ลืบห้านาที นาซึก็จ้องมองด้านตัดของแซนดิวซ์ที่อยู่ใต้มือ ไม่รู้ว่าเพราะกินไปได้นิดหน่อยหรือเปลอปปล่อยเวลาผ่านไปนานแล้วหรือเปล่า ตอนนี้อยบอไม่ถูกว่าตัวเองกำลังหิวอยู่หรือไม่

ความโลภอาหารในเวลาที่เจอสถานการณ์แบบนี้ บางทีก็มองไม่รู้ดูไม่ออกเหมือนกัน และบางครั้งก็ทรยศต่อตนเอง ด้วยเหตุนี้เธอจึงได้เลือกเปลี่ยนมาทำอาชีพที่เกี่ยวข้องกับความโลภในการนอน ซึ่งจะไม่มีวันทรยศต่อตัวเธอเองไม่ว่าจะเมื่อใดก็ตาม

ภายใต้อุณภูมิของเครื่องปรับอากาศที่ไม่เคยจะพอดีกับตัวเธอนาซึก็ยัดแซนดิวซ์เข้าปาก ถ้าคิดดูดี ๆ แม้อุณภูมิแอร์จะไม่เข้ากับตัวเองก็ไม่ใช่อะไรใหญ่โต เพราะจะว่าไปแล้วเธอเองก็หลุดออกมาจากเส้นทางหลักที่โลกใบนี้กำหนดให้ไปตั้งนานแล้ว

แนะนำนักเขียน

อาซาอิ เรียว

นักเขียนนวนิยาย เกิดเมื่อปี 1989

เดบิวต์ครั้งแรกด้วยผลงานเรื่อง “Kirishima, Bukatsu Yamerutte Yo” ซึ่งได้รับรางวัลชูบารุ สำหรับนักเขียนหน้าใหม่ ครั้งที่ 22 ในปี 2009, ชนะรางวัลนาโอกิ ด้วยนิยายเรื่อง “Nanimono” ในปี 2013, ได้รับรางวัลวรรณกรรมชิโบตะ โจจิ ครั้งที่ 29 จากเรื่อง “Sekaichizu no Shitagaki”

ผลงานนวนิยายอื่นๆ ได้แก่ “Cheer Danshi!”, “Hoshiyadori no Koe”, “Mo Ichido Umareru”, “Shoujo ha Sotsugyou Shinai”, “Spade no 3”, “Budokan”, “Yo nimo Kimyou na Kimi Monogatari”, “Mama naranakara Watashi to Anata”, “Nanisama”, “Shinigai wo Motomete Ikiteiruno”, “Doshitemo Ikiru”, “Hacchuu Itadakimashita!”, “Star” และมีรวมบทความอย่าง “Toki wo Kakeru Yutori”, “Kaze to tomoni Yutorinu”

แนะนำนักแปล

อิศเรศ ทองปัสโนทวี

ทายาทครูใหญ่โรงเรียนประถมลูกทุ่ง และยังเป็นนักกลอนท้องถิ่นฝีมือดี จึงได้รับสายเลื่อมนักเลงภาษาไทยมาเข้มข้น พร้อมทั้งได้รับ DNA นักอ่านชนิดเข้าเส้น อ่านหนังสือได้ทุกแนว ไม่ว่าจะป็นสารคดีไปจนถึงการ์ตูน อ่านหนังสือมาตลอดชีวิตและเป็นความสุขที่เสมือนรักแท้

ด้วยความเป็นคนพื้นถิ่นักษีได้เลยพลอยสนใจเสน่ห์ของภาษาถิ่นอื่นๆ ไปด้วย (พบว่าศัพท์และสำนวนภาษาอีสานเหมาะที่จะเอามาใช้ขึงมุกแปลการ์ตูนแท้)

เป็นหนุ่มสายศิลป์ฝั่งเศสในระดับมัธยม จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยด้วยวิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาศาสตร์ ทำงานอยู่พักหนึ่งก็เหินฟ้าไปญี่ปุ่น 3 ปี และได้ภาษาซากุระกลับมา และเริ่มทำงานในตำแหน่งนักเขียน-นักแปล ในกองบ.ก. การ์ตูนอังกฤษ บริษัท เนชั่น เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด ก่อนจะโอนย้ายไปเป็นผู้ช่วยบ.ก. แผนกการ์ตูนญี่ปุ่น บริษัทเดียวกัน ภายหลัง ทำงานมาร่วม 20 ปีด้วยความเพลิดเพลิน จนเลื่อนตำแหน่งเป็นบ.ก. นิตยสารรายสัปดาห์และบ.ก. อาวุโส ตามลำดับ ถึงจะมีงานอื่นมาให้ผันถึงแต่พบว่างานหนังสือมีเสน่ห์กว่ากันเยอะ เมื่อโอกาสลงตัวจึงย้ายตัวเองมานั่งเก้าอี้นักแปลอิสระ ทำงานแปลที่ตัวเองรักอย่างเต็มหัวใจ

ผลงานส่วนใหญ่เป็นการ์ตูนเรื่องต่างๆ ที่ลงในนิตยสารการ์ตูน BOOM ทุกแนว ไม่ว่าจะซีเรียส โรแมนติก ผจญภัย หรือแนวการ์ตูนแท้ ผลงานที่แฟนๆ การ์ตูนหลายๆ คนยังพอจดจำกันได้ เช่น ลัคกี้แมน, ฮาเรลยูย่า BOY, เก้าใจโกไฟนัสส์สวย, Hunter x Hunter, Death Note, Bleach เทพมรณะ, Naruto ฯลฯ นอกจากนี้ก็มีผลงานภาษาอังกฤษโดยร่วมกับบริษัท

EA Thailand ในทีม Localize เกมดังๆ อย่าง Sim City, The Sims, Harry Potter ฯลฯ เป็นภาษาไทย

เริ่มจับนิยายภาษาญี่ปุ่นเรื่องแรกโดยไปช่วยแผนก Nation Book ปรับคำแปลของนักแปลนิตยสารที่ยังสวมเสื้อ บ.ก.การ์ตูน และโดนจับให้เป็นนักแปลเอาตัวๆ ผลงานนิยายเรื่องแรก คือ ปริศนาตลาดนัดราตรี และหลังจากนั้นก็มึผลงานแปลนิตยสารมาอีกหลายเรื่อง อาทิ ฆาตกรรมคืนฝนดาวตก, หลอนพยาบาท, บีเอวี พันธกรรมอำพราง, DARK เยื่อใยอำมหิต, แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง ฯลฯ

สองหลักยึดมั่นในใจ ด้วยความที่เป็นนักอ่านทั้งนิยายไทยและนิยายเทศ จึงสังเกตเห็นว่าระหว่างนิยายไทยแท้ๆ กับนิยายแปล มีช่องว่างทางภาษาและอารมณ์ค่อนข้างเยอะ ในการทำงานแปลจึงยึดเอาผู้อ่านเป็นหลัก โดยเน้นเลือกสรรใช้คำและรูปแบบประโยคเพื่อดึงอารมณ์ของตัวละครและอารมณ์ของฉากออกมาให้ได้ถึงแก่นมากที่สุด เพื่อดึงเอาอารมณ์ที่หล่นหายไปในช่วงการข้ามกำแพงภาษาออกมาให้ครบถ้วน ทั้งเนื้อหาและอารมณ์ตามที่ควรจะเป็นตามเจตนาอารมณ์ของผู้เขียน มากกว่าจะเป็นการแปลแบบเคารพประโยคของผู้เขียนแบบตรงตัวคำต่อคำ และยึดสไตล์นี้เป็นหลักในการแปลงานทุกชนิด

หลักสำคัญอีกอย่างที่ยึดถือมาตลอดในการทำงานก็คือทุ่มเทให้เต็มร้อยกับงานแปลทุกชิ้น ไม่ว่าจะเป็งานประเภทใด...หากผู้อ่านสนุกสนานได้อารมณ์อย่างเต็มเปี่ยมจากฉบับแปลอย่างที่เราควรจะเป็น ก็ถือว่าเป็นความสำเร็จอย่างยิ่งและความยินดีอย่างที่สุดในหัวใจของผู้แปลแล้ว

กามเวปริด 正欲

อาซาอิ เรียว เขียน
อิศเรศ ทองบัสโณว์ แปล

SEIYOKU by Asai Ryo

Copyright © Ryo Asai, 2021

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd., Tokyo

This Thai language edition is published by arrangement with SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd., Tokyo in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo

Thai translation copyright © 2024 by Book Time Co., Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2567

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟุกู

ISBN 978-616-14-0600-4

อาซาอิ, เรียว.

กาม(เว)ปริด.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟุกู, 2567.

408 หน้า

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อิศเรศ ทองบัสโณว์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.13

ISBN 978-616-14-0600-4

เจ้าสำนักไต้ฟุกู

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวงษ์ นิเวชะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

ทินภาส พาหะนิชัย

พิมพ์ชนก พิชญทวีทรัพย์

ทิมไต้ฟุกู

ศริญญา เหมยณัฐมฤทธิ ญาณิศร ชูโชคชัย

ทิมไต้ฟุกู

อัคคณัฐ ชุมนุ้ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณะ

บริษัท บู้ค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

f : DaifukuPUB

@ : daifukupublishing

๗ : @daifukupublishing

“...คนที่มีแนวโน้มทางเพศแบบฉันนะ แค่พยายามจะ
สนองความต้องการทางเพศก็ถูกจับกุมคุมขัง...”
ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกใดในโลกนี้ที่ไม่สมควรมีอยู่
อีกนัยหนึ่งคือไม่มีใครในโลกที่ไม่คู่ควรจะมีชีวิตอยู่

เทราอิ อัยการที่มีลูกชายไม่ชอบเรียนหนังสือ
ยาเอโกะ นิกศึกษาสาวเอเชียขวลได้พบรักแรก
นัดสึกิ พนักงานประจำที่มีความลับบางอย่าง
ชีวิตของพวกเขามาพัวพันกันหลังจากสูญเสียสิ่งหนึ่งโดยไม่ทันคาดคิด
ทว่า ตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาไม่ได้เป็นที่รู้จักหรือยอมรับในสังคม...

นิยายอันเป็นที่ฮือฮา และถกเถียงกันในญี่ปุ่น
ถูกดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ในปี 2023 ในชื่อ “(ab) normal desire”
ผลงานชิ้นเอกฉลองครบรอบ 10 ปีของ อาซาอิ เรียว ในฐานะนักเขียน
ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิง Japan Booksellers’ Award ครั้งที่ 19
ชนะเลิศอันดับ 1 รางวัล Renzaburo Shibata ครั้งที่ 31

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 15 ปี ขึ้นไป
SN0088 นียกซ์

นคสองอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime